

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

"Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΗ'
ΜΑΪΟΣ 2013
Λρ. Φύλ. 809

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

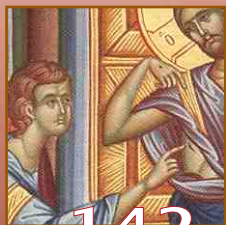
τεύχος 809, ΜΑΪΟΣ 2013

132

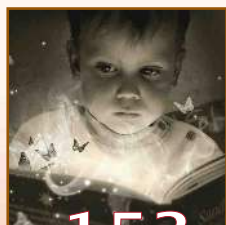
134

142

Περιεχόμενα

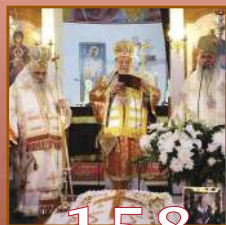
Ἐλευθερίας διάκονοι	131
Συνοδοιορία καὶ ἐμπειρία	132
«Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων»	134
Δέν τόν κρατᾷ ὁ ἄδης	136
Χριστός, σημεῖον ἀντιλεγόμενον	138
Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τοῦ Θεοῦ	140
Ἀπὸ τόν ἄμβωνα τοῦ Πεντηκοσταρίου	142
Συζητώντας τὰ γεγονότα... ..	144
Ἔργα καὶ ἡμέραι ᾿Ιησοιτῶν	146
Πέμπτη Μυσταγωγικὴ Κατήχηση στή θεία Λειτουργία (Α΄)	148
Ἀντιγόνη	150
Ἡ φαντασία τοῦ παιδιοῦ εἶναι πολύτιμος θησαυρός	153
«Παναγία Μυρτιδιώτισσα καὶ ἄλλα διηγήματα»	155
Τοῦ Μάη τὰ τριαντάφυλλα καὶ τό «Χριστός ἀνέστη!» (διήγημα).....	156
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	158

153

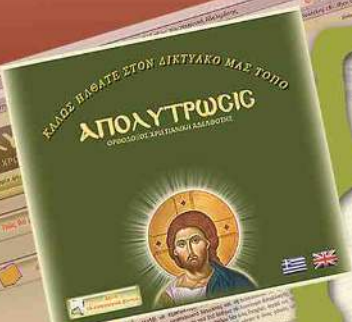
156

158

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητά μας καὶ τίς δραστηριότητές
της καθὼς καὶ γιὰ ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευ-
ματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νά
ἐνημερωθεῖτε ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα μας

www.apolytrosis.gr

μήνα: ΜΑΪΟΥ

Ἐλευθερίας διάκονοι

Μαζί μέ τήν αὔρα τῆς ἀνοιξης
καί τήν εὐωδιά τῶν λουλουδιῶν
ὁ Μάιος μᾶς φέρνει φέτος καί τή χαρά
τῆς Ἀνάστασης, τό μήνυμα τῆς ζωῆς καί
τῆς ἐλευθερίας ἀπό τήν πιό πικρή σκλα-
βιά, ἐκείνη τοῦ θανάτου. Κι εἶναι εὐλογη-
μένη συγκυρία ὅτι τόν μήνα αὐτόν γιορ-
τάζει ἡ Ἐκκλησία μας τή μνήμη τῶν ἀγί-
ων αὐταδέλφων Θεσσαλονικέων Κυρίλ-
λου καί Μεθοδίου, τῶν ἱεραποστόλων καί
φωτιστῶν τῶν Σλάβων (11/5). Σ' αὐτούς
μάλιστα ἔχει ἀφιερῶσει τό ἔτος ἡ Ἐκκλη-
σία.

Ἦσαν καὶ ἔδρασαν τὸν 9ο αἰῶ-
να, τότε πού στὸν πατριαρχικό
θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔλαμψε
οὐρανομήκης μορφὴ τοῦ Μεγάλου Φω-
τίου· εἶναι ἡ ἐποχὴ πού χαρακτηρίσθηκε
ὡς χρυσή ἐποχὴ τῆς βυζαντινῆς ἱεραπο-
στολῆς. Τὰ εὐεργετικά ἀποτελέσματα τῆς
διακονίας τους, στὴν ὁποία ὑποκλίνεται ἡ
ἱστορία, μᾶς δίνουν τὴν ἀφορμὴ νὰ θυμη-
θοῦμε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως
ὅρισε ὁ δομήτοράς της Ἰησοῦς Χριστός,
καλεῖ «ἐπ' ἐλευθερίᾳ» σεβόμενη ἀπόλυτα
τὴν ἐλευθερίᾳ τοῦ ἀνθρώπινου προσώ-
που.

Γνήσιοι ἐκφραστές τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐμπνέονταν ἀπὸ πνεῦμα παγκοσμιότητας ἀλλὰ ὄχι παγκοσμιοποίησης. Δέχτηκαν νὰ γίνουν κάτοικοι μιᾶς ξένης γῆς, δούλεψαν γιὰ τὴν ἀνάπτυξή της μέ ὅλο τους τὸν ζῆλο καὶ τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ δέν ἀπαρνήθηκαν τὴν ἐθνικὴ τους ἰδιαιτερότητα,

τήν παράδοσή τους.

Παράλληλα βοήθησαν τούς Σλάβους νά δημιουργήσουν τή δική τους παράδοση, τόν δικό τους πολιτισμό. Ἐργάσθηκαν ὡς ἱεραπόστολοι καί ὄχι ὡς ἀποικιοκράτες, χωρίς ἵχνος ἐκμετάλλευσης τῶν νεοφωτίστων. Φιλάνθρωπα καί φιλόφρονα μετέδωσαν στους κατηχούμενους λαούς ὄχι μόνο τήν ὀρθόδοξη πίστη, ἀλλά καί τά πρῶτα σπέρματα τοῦ πολιτισμοῦ καί τά μέσα γιά νά ἀποκτήσουν τή δική τους ἐθνική ὄντοτητα. «Εἶναι γυμνά χωρίς βιβλία τά ἔθνη, διότι δέν μποροῦν νά ἀγωνισθοῦν χωρίς ὅπλα», γράφει σὸν πρόλογο τῆς μεταφράσεως τῶν Εὐαγγελίων ὁ Κωνσταντῖνος, πού μετονομάσθηκε Κύριλλος καί ἐπινόησε τό γλαβολιτικό ἀλφάβητο. Ἐκείνη ἡ προσφορά μέ ὅλες τίς συνέπειές της, ὅπως ἐκτιμᾷ ὁ βυζαντινολόγος Κάρολος Ντήλ, συνετέλεσε ὥστε νά γίνουν πραγματικοί λαοί ὅλα τά βάρβαρα φύλα τῆς κεντρικῆς καί ἀνατολικῆς Εὐρώπης καί νά ἀναδειχθεῖ τό Βυζάντιο «ὁ μέγας παιδαγωγός, ὁ μέγας μύστης» τους.

Τὸ παράδειγμα τῶν Θεσσαλονικέων ἱεραποστόλων, τῶν τιμίων αὐτῶν διακόνων τῆς ἐλευθερίας, προβάλλει καὶ στοὺς σημερινούς ταραγμένους καιροὺς μας τὴ δύναμη τῆς ἀλήθειας, τὴν ἀρχοντιά τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀναδεικνύει τὴν ἐλευθερία τῆς πίστεως ἐγγυητὴ τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας τῶν λαῶν, θεμέλιος τῆς πραγματικῆς προόδου καὶ εὐημερίας.

'A.

Συνοδοιοπορία καί ἐμπειρία

Ἔπρεπε νά ὑποφέρει
τά παθήματα
ὁ Χριστός,
γιά νά φθάσει
στήν δόξα.
Αὐτό ἦταν τό σχέδιο
τῆς θείας οἰκονομίας
γιά τήν σωτηρία
τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς, μόνο αὐτός, περιγράφει μία ἀπό τίς ωραιότερες καί ζωηρότερες σκηνές τοῦ Εὐαγγελίου, τήν ἐμφάνιση τοῦ ἀναστημένου Κυρίου στούς δύο μαθητές πού πήγαιναν πρὸς Ἑμμαούς. Μᾶς δίνει ἔτσι τήν εὐκαιρία νά ψηλαφήσουμε τήν μοναδική ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς θλιμμένους μαθητές του, τῶν ὁποίων ἡ πίστη ἔχει σοβαρά κλονισθεῖ.

Οἱ δύο μαθητές ἀναχώρησαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα τήν ἴδια τήν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως, δηλαδή τό πρωί τῆς Κυριακῆς, μόλις πληροφορήθηκαν ὅτι τό μνῆμα τοῦ Διδασκάλου τους βρέθηκε κενό. Ὑπέθεσαν ἴσως ὅτι κάποια παγίδα τοὺς ἔστησαν οἱ σταυρωτές Του, γιά νά τοὺς συλλάβουν καί νά τοὺς ἐξοντώσουν· γι' αὐτό σπεύδουν νά ἀπομακρυνθοῦν. Θλιμμένοι καί ἀπελπισμένοι, ἐντελῶς ἀμέτοχοι στήν χαρά τῶν μυροφόρων, πού βεβαίωναν ὅτι εἶδαν τόν Ἀναστημένο, ἐπιστρέφουν προφανῶς στό χωριό τους, ἀπὸ ὅπου εἶχαν ἔλθει στά Ἱεροσόλυμα γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα.

Περπατώντας συνομιλοῦν γιά τὰ γεγονότα πού σημάδεψαν τίς τελευταῖες ἐκεῖνες ἡμέρες: τήν καταδίκη, τήν σταύρωση, τόν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ, τό κενό μνῆμα. Παρ' ὅλη τήν ἀπελπισία καί τήν πίκρα πού τοὺς ἔχει κυριεύσει, δέν ἔσβησε ἡ ἀγάπη τους γιά τόν Ἰησοῦ. Αὐτός ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς συζητήσεώς τους. Δέν μπορούσαν νά κατανοήσουν πῶς ξαφνικά ἀνατράπηκαν ὅλα. Σέ ἐλάχιστο χρονικό διάστημα ἔσβησαν ὅλες οἱ ἐλπίδες τους· σταυρώθηκαν καί ἐνταφιάσθηκαν γιά πάντα μαζί μέ τόν ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο.

Καθὼς οἱ δύο προχωροῦν, τοὺς πλησιάζει ὁ Ἰησοῦς σάν ἓνας ἄγνωστος συνοδοιπόρος. Ἐκεῖνοι, ἀφοσιωμένοι στήν συζήτηση, δέν ἀντιλήφθηκαν τήν παρουσία τοῦ Ξένου, παρά μόνο

ὅταν βάδιζε πλέον δίπλα τους. Δέν τόν ἀναγνώρισαν. Ὁ Κύριος μπῆκε στήν συντροφιά τους ἀπρόσμενα, ἀλλά δέν δυσκολεύτηκε νά τούς προσεγγίσει. Δέν ἀδιαφορεῖ γιά τήν θλίψη τους. Μέ συμπάθεια παρακολούθησε ἀπό τήν ἀρχή τήν συζήτησή τους. Μέ περισσή ἀγάπη ἀντικρύζει τά σκυθρωπά πρόσωπά τους, πού προδίδουν τήν στενοχώρια τῆς καρδιάς τους. Στοργικά τούς πλησιάζει, γιά νά ρίξει φῶς στό σκοτάδι τους, νά διαλύσει τήν θλίψη τους, νά χύσει βάλσαμο παρηγοριᾶς καί ἐλπίδας στήν καρδιά τους.

Ἡ διαπίστωση ὅτι ὁ Ἄγνωστος ἀγνοεῖ τά γεγονότα τῶν ἡμερῶν ἐκπλήσσει τούς μαθητές καί εὐγενικά τόν ἐπιτιμοῦν· εἶναι ὁ μόνος πού ζῇ στά Ἱεροσόλυμα καί δέν ἀντιλήφθηκε τί συνέβη! Ἔτσι νομίζουν. Στήν πραγματικότητα εἶναι ὁ μόνος πού ἔζησε ὅλο τό δράμα τῶν ἡμερῶν, πού ξέρει πραγματικά τί συνέβη καί ποιές εἶναι οἱ διαστάσεις τῶν κοσμοϊστορικῶν αὐτῶν γεγονότων. Πόσες φορές ἐκδηλώνουμε παρόμοια συμπεριφορά, ὅταν κάτω ἀπό τό βάρος ποικίλων θλίψεων στρεφόμαστε μέ παράπονο στόν Κύριο, καταλογίζοντάς Του ἄγνοια ἢ ἀδιαφορία γιά τίς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζουμε! Στήν πραγματικότητα, Αὐτός γνωρίζει καλύτερα ἀπό ἐμᾶς τούς ἴδιους τά θέματά μας καί συμμετέχει πάντοτε στήν δοκιμασία μας.

Οἱ δύο μαθητές εἶχαν πιστεύσει ὅτι ὁ Διδάσκαλός τους εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ λυτρωτής πού περίμεναν ὅτι θά ἐλευθερώσει τόν Ἰσραήλ ἀπό τήν ρωμαϊκή κυριαρχία. Τελικά ὅμως διαψεύσθηκαν, ἀφοῦ Τόν εἶδαν νά πεθαίνει μέ τόν πιό

ἀτιμωτικό θάνατο. Ἀπελπισμένοι ἐπισημαίνουν ὅτι περνοῦν οἱ ἡμέρες καί ἡ ἀπόγνωσή τους γίνεται μονιμώτερη, διότι μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου ἡ ὑπόθεση τοῦ Ἰησοῦ θά γίνεται ὅλο καί πιό ἀπομακρῆ, μέχρι νά σβῇ ἐντελῶς μέσα στήν λήθη.

Ὡς τέλειος παιδαγωγός ὁ Κύριος, ἀφοῦ ἄκουσε πρῶτα τούς συνομιλητές του μέ ὑπομονή καί καρτερία, παίρνει τόν λόγο καί μάλιστα τούς μιλά ἐλεγκτικά. Θέλει νά τούς ταρακουνήσει, νά τούς βγάλει ἀπό τό ἐπικίνδυνο τέλμα τῆς θλίψης καί νά διεγείρει τήν προσοχή τους σέ ὅσα θά τούς πεί. Τούς ἐπιτιμᾷ, διότι δέν κατανοοῦν ὅσα προφῆτευσαν γιά τόν Μεσσία οἱ προφῆτες. Ἐλέγχει τήν ἀδυναμία τοῦ νοῦ τους, πού δέν κατανοεῖ, καί τήν νωθρότητα τῆς καρδιάς τους, πού δέν πιστεύει. Ὁ ἔλεγχος καταλήγει στήν διαφώτιση τῶν συνοδοιπόρων. Τούς δείχνει ὅτι *ταῦτα*, τά παθήματα τοῦ Χριστοῦ, ἦταν ὁ καθορισμένος δρόμος γιά *τήν δόξαν αὐτοῦ*, ἡ ὁποία ἤδη ἄρχισε νά φανερώνεται μέ τά φοβερά γεγονότα πού συνόδευσαν τήν σταύρωσή του καί θά ὁλοκληρωθεῖ μέ τήν Ἀνάσταση, τήν ἔνδοξη Ἀνάληψή του στούς οὐρανοὺς καί τήν Δευτέρα Παρουσία του. Ἐπρεπε νά ὑποφέρει τά παθήματα ὁ Χριστός, γιά νά φθάσει στήν δόξα. Αὐτό ἦταν τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ὅσα, λοιπόν, θεωροῦσαν οἱ μαθητές θλιβερά, ὅσα διέψευσαν τίς ἐλπίδες τους, αὐτά ἀκριβῶς θά ἔπρεπε νά τούς βεβαιώσουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας, ἀφοῦ στό δικό του πρόσωπο ἐκπληρώνονται κατά γράμμα οἱ προφητείες.

Ἡ συντροφιά τῶν τριῶν συνοδοιπόρων πλησιάζει πρὸς τὸν οἰκισμό Ἐμμαούς· γιὰ ἐκεῖ εἶχαν ξεκινήσει οἱ δύο μαθητές. Ὁ Κύριος δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι θὰ συνεχίσει τὴν πορεία του σὰν ἓνας τυχαῖος ὁδοιπόρος κι ἀφήνει στοὺς δύο τὴν πρωτοβουλία νὰ Τὸν καλέσουν νὰ παραμείνει μαζί τους· θὰ ἔδειχναν ἔτσι ἂν πράγματι Τὸν ἀγαποῦν. Κι ἐκεῖνοι, μέ τὴν καρδιά γλυκασμένη ἀπὸ τὴν συντροφιά τοῦ ἄγνωστου Συνοδοιπόρου, μέ τὴν θλίψη μετριασμένη ἀπὸ τὰ λόγια του, νιώθουν νὰ φτερώνουν πάλι μέσα τους οἱ ἐλπίδες, νὰ ξαναζοῦν οἱ πόθοι. Αἰσθήματα χαρᾶς ξυπνοῦν στὴν ψυχὴ τους. Αὐθόρμητα ζητοῦν ἀπὸ τὸν Ξένο νὰ παραμείνει κοντὰ τους· *μεῖνον μεθ' ἡμῶν* (Λκ 24,29)!

Στό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο παραδίδονται πολλές σύντομες συγκινητικές προσευχές, ὅπως ἡ ὁμολογία τοῦ ἀσώτου· «πάτερ, ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου» (Λκ 15,18), ἡ κατανυκτικὴ ἰκεσία τοῦ τελώνου· «ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (Λκ 18,13), ἡ συντετριμμένη προσευχή τοῦ ληστή· «μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λκ 23,42). Ἀλλὰ δέν εἶναι λιγώτερο συγκλονιστικὴ ἡ παράκληση τῶν δύο μαθητῶν, πού ἐπίμονα Τὸν παρακαλοῦν νὰ μείνει μαζί τους. Ἀπὸ τότε, ὅλοι ὅσοι θέλησαν νὰ κάνουν προσευχή τῆς καρδιάς τους τὸ αἶτημα «μεῖνον μεθ' ἡμῶν», ἀπέκτησαν μία πρόσθετη μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως· τὴν προσωπικὴ τους ἐμπειρία, τὴν γεύση τῆς παρουσίας τοῦ ἀναστημένου Κυρίου στὴν ζωὴ τους.

Στέργιος Ν. Σάκκος

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο: *Ἑρμηνεῖα στό κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιο τ. Γ'*, σελ. 366-401)

«ΤῶΝ ΘΥΡῶΝ ΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΩΝ»

Κατ' ἀρχὴν δέν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐδῶ. Ἦταν σέ λάθος τόπο. Καί ὄχι κατὰ λάθος, ἀλλὰ κατὰ βούληση. Ἡ εἰδοποίηση πού ἔφεραν οἱ Μυροφόρες ἔλεγε νὰ πᾶνε στὴ Γαλιλαία, στὴ θάλασσα τῆς πρώτης γνωριμίας τους καί 'κεῖ νὰ τοὺς περιμένει Ἀναστημένος. Αὐτοί ὅμως παραμένουν στά Ἱεροσόλυμα, στὸν βράχο τῶν τελευταίων γεγονότων τοῦ Διδασκάλου πού εἶχε ἀναστατώσει ἐπὶ τρία χρόνια τὴ ζωὴ τους. Τρεῖς μέρες τώρα ὅλα τελείωσαν· αὐτό ἦταν ὅλο. Ἄσε τίς γυναῖκες νὰ παραμιλοῦν γιὰ φαντάσματα· γυναῖκες εἶναι καί δέν πρόκειται βεβαίως αὐτοί νὰ πᾶνε τώρα σέ καμιὰ Γαλιλαία.

Στό σπίτι πού βρίσκονται, ὁ φόβος ἔχει κλείσει τὴν πόρτα καλά. Κλειστές πόρτες σημαίνει κυρίως κλειστές προδιαγραφές. Παραμένουν κλεισμένοι ἐδῶ, γιατί οὔτε περιμένουν τίποτα οὔτε τοὺς περιμένει κανένας.

Ὁ Διδάσκαλος, πού ξέρουμε ἀπὸ ἄλλες φορές πόσο σέβεται τὴν ἐλευθερία, αὐτὴ τὴ φορά ὥστόσο δέν χτυπάει τὴν πόρτα. Οὔτε διακριτικά οὔτε ἐπίμονα οὔτε ἰκετευτικά. Δέν ξέρουμε βέβαια ἂν τοῦ ἄνοιγαν κἂν, φοβούμενοι μιά ἀκόμα παγίδα στὴ ζωὴ τους.

Δέν χτύπησε λοιπόν! Ἦρθε, μπῆκε μέσα ἀπ' τίς κλειστές πόρτες, στάθηκε στὴ μέση. «Εἰρήνη ὑμῖν» κι ὕστερα τοὺς ἔδειξε τὰ

χέρια καί τήν πλευρά του.

Ἀπό ἑκεῖ καί πέρα ὅλα εἶχαν πλέον ἀλλάξει καί στούς ἰδίους ἀλλά καί στήν ἱστορία τοῦ κόσμου.

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάντος στό κλειστό δωμάτιο τῆς Ἱερουσαλὴμ ἔχει κάτι τό εὐθραυστο καί γι' αὐτό μπορεῖ νά ὀδηγήσει καί τήν πίστη ἀλλά καί τήν ἀπιστία στά ἄκρα. Ὡς ἀναλογιστοῦμε, λοιπόν, ὅτι ἄλλαξε τήν πορεία τῆς ἀνθρωπότητας μιά συνάντηση πού ἐγίνε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καί ἄρα δέν τήν κατέγραψε καμιά κάμερα, δέν προσ-

φέρθηκε σέ κοινή θεά, δέν τήν εἶδε καί δέν τήν ἄκουσε κανένας ἄλλος, ἐξόν ἀπ' αὐτούς τοὺς δέκα πού ἦταν μέσα καί μπορούσαν νά συνεννοηθοῦν, νά μᾶς ποῦν ὅ,τι ἤθελαν. Μποροῦσαν νά μᾶς ποῦν ὅτι εἶδαν ὄχι μόνον ἕναν ἀλλά δέκα πεθαμένους, ἕναν ὁ καθένας· ἦ ὅτι μαζί μ' αὐτούς εἶδαν καί ἐξωγήνους ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο μέ δεδομένη τή ροπή πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τήν ὑπερβολή, τόν ἐντυπωσιασμό, τήν ἐξαπάτηση καί τή χειραγώγηση τῶν

ἄλλων.

Αὐτές ὁμως οἱ εὐθραυστες πλευρές, γραμμές καί ἰσορροπίες πού ἔχει αὐτή ἡ ἐμφάνιση ἀποτελοῦν καί τή δύναμή της.

Αὐτό πού ἔπεισε τότε τοὺς μαθητές καί κατὰ συνέπεια κι ἐμᾶς ἦταν ἡ ἀπιστία τους. Μάταια περίμενε ἡ Γαλιλαία ν' ἀκούσει τά βήματά τους, νά τοὺς ἀκούσει νά φτάνουν τρέχοντας γιά τόν ἀναστημένο Διδάσκαλο. Γι' αὐτούς ὁ Διδάσκαλος δέν ἦταν πιά παρά ἕνα ὠραῖο, ἀλλά ἀπατηλὸ παρελθόν καί ἐπομένως ὀδυνηρό. Γι' αὐτό καί δέν ἔκαναν τόν κόπο νά πᾶν μέχρι τά γλυκά ἀκρογιαλίας τῆς Γαλιλαίας. Παρέμειναν καθηλωμένοι στό σκληρό τοπίο τῆς Ἱερουσαλὴμ, κλεισμένοι σ' ἕνα σπίτι ἀπὸ φόβο, ἀπελπισία καί ἀπιστία.

Ἀπ' αὐτὴν τή συντροφιά τῶν δέκα λείπουν παντελῶς ἡ εὐκολία, ἡ εὐφορία καί ἡ εὐπιστία πρὸς κάθε εἶδους εἰκόνες καί καταστάσεις. Γι' αὐτούς, λοιπόν, τοὺς ξύπνιους ψημένους ἀπ' τὴ ζωὴ ἀλλά διαψευσμένους ὁπαδούς ἑνὸς ἀκόμα Μεσσία, ἄλλαξαν ὅλα ὅταν μέσα στό σπίτι πού ἦταν κρυμμένοι εἶδαν νά μπαίνει ἀπ' τίς κλεισμένες πόρτες ὁ Διδάσκαλος.

Ἀπὸ ἑκεῖ καί πέρα σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ, ἀλλά καί σ' ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ἐνῶ πάνω τους ἔπεφτε φωτιά καί μανία, ὀργή καί χλεύη, ἐνῶ τοὺς ἔκοβαν πόδια, χέρια, κεφάλια, αὐτοὶ μέχρι τὴν τελευταία στιγμή ἔλεγαν δύο μόνο λέξεις: «Ἐωράκαμεν τόν Κύριον».

Ζ. Γ.

Δέν Τόν κρατᾷ ὁ ἄδης!

Ενα από τα πιο σοβαρά ἐρωτήματα που ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπο εἶναι: Τί γίνονται οἱ ψυχές μετὰ τὸν θάνατο; Νά δεχθοῦμε ὅτι ἐξαφανίζονται; Ἐπαναστατεῖ ἡ σκέψη μας.

- Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐπιβιώνουν τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου καί νά χάνεται ὁ ἴδιος; Πῶς εἶναι δυνατόν νά διατηρεῖται π.χ. ὁ Παρθενώνας, οἱ πυραμίδες, τὰ διάφορα συγγράμματα τῶν σοφῶν καί οἱ ἴδιοι νά ἐξαφανίσθηκαν;

- Πῶς θέλουμε νά βραβεύεται ἡ ἀρετή καί νά τιμωρεῖται ἡ κακία, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δέν ὑπάρχει πιά;

- Πῶς ἐξηγεῖται ἡ τάση τοῦ ἀνθρώπου νά ζητᾷ συνεχῶς τὸ τέλειο καί ἡ δίψα γιὰ τὸ αἰώνιο πού εἶναι φυτεμένη μέσα μας;

Αὐτά καί ἓνα πλῆθος παρόμοια ἐρωτήματα μᾶς ἀναγκάζουν νά πιστέψουμε ὅτι ἡ ζωὴ δέν σταματᾷ στὸν τάφο καί νά παραδεχθοῦμε τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Ἐξάλλου καί ἡ ἀγία Γραφή προϋποθέτει αὐτὴ τὴν ἀλήθεια.

Ἀλλὰ ποῦ καί πῶς ζοῦν οἱ ψυχές μετὰ θάνατον; Ἐδῶ σταματᾷ ἡ ἀνθρώπινη σκέψη. Οὔτε ἡ φιλοσοφία οὔτε ἡ ἐπιστήμη οὔτε ἡ λογοτεχνία οὔτε οἱ διάφορες θρησκείες μπόρεσαν νά δώσουν μία σωστή ἀπάντηση.

Μόνον ἓνα γεγονός μπορεῖ νά μᾶς δώσει ἀκριβεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ θέμα: ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Τὸ κενὸ μνῆμα του γίνεται ἓνας προβολέας πού χύνει καθάριο φῶς στὰ μετὰ θάνατον. Ὁ θάνατος καί ὁ ἄδης, πού τρόμαζαν τοὺς ἄνθρώπους πρὸ Χριστοῦ, μετὰ τὴν

Ἡ Ανάσταση τοῦ Χριστοῦ. Τοιχ. καθολικοῦ Ἱ. Μ. Μ. Βατοπαιδίου

ανάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔχουν κατανικηθεῖ. Ὁ θάνατος ἐπετράπη στοὺς ἀνθρώπους ὡς καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς, πού ἦταν ἀπόλυτα δίκαιος καὶ ὁσιος, κανονικά δέν ἔπρεπε νά πεθάνει. Ἀλλά ὁ διάβολος ἔκανε τὸ μεγάλο λάθος νά κινήσει τὰ ὄργανά του καὶ νά Τόν θανατώσει. Ὑποθέτω συνέβησαν δύο πράγματα πού δέν μπορούσε νά προβλέψει ὁ διάβολος: Πρῶτον, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καθώς δέν εἶχε δεχθεῖ τὴν φθορά τῆς ἁμαρτίας, δέν διαλύθηκε στὸν τάφο· ἀναστήθηκε. Δεύτερον, μόλις παρέδωσε τὸ πνεῦμα του ὁ Ἰησοῦς πάνω στὸν σταυρό, ἡ ψυχὴ του ἐνωμένη μὲ τὴν θεότητα κατέβηκε στὸν ᾗδην. Γιὰ τὴν κάθοδο αὐτὴ μιλοῦν μέ ζωηρές εἰκόνες οἱ προφῆτες: Οἱ πωλοῖ τοῦ ᾗδην ἔφριξαν (Ἰβ 38,17), μοχλοὶ αἰῶνιοι συνετρίβησαν (Ψα 106,16), δεσμά λύθηκαν, αἰχμάλωτοι ἐλευθερώθηκαν.

Μία προφητεία γιὰ τὴν Ἀνάσταση ἀποτελεῖ καὶ ὁ 15ος Ψαλμός. Ἀξίζει νά σταθοῦμε σέ ἕναν ἀπὸ τοὺς στίχους του «ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ᾗδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὁσίόν σου ἰδεῖν διαφθοράν» (Ψα 15,10). Ἀπευθυνόμενος στὸν Θεό ὁ Δαυὶδ κι ἀπαριθμῶντας γεμάτος εὐγνωμοσύνη τίς εὐεργεσίες πού Ἐκεῖνος θά τοῦ χαρίσει, λέει: «Διότι δέν πρόκειται νά ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴ μου στὸν ᾗδην, οὔτε θ' ἀφήσεις τὸν ὁσίό σου νά δεῖ φθορά». Μὲ ἀπλὰ λόγια: «Δέν θά ἀφήσεις τὸν ὁσίό σου νά γνωρίσει, νά αἰσθανθεῖ τὴν ἀποσύνθεση, δηλαδή θά τὸν βγάλεις ἀπὸ τὸν τάφο, θά τὸν ἀναστήσεις ἀπὸ τοὺς νεκρούς».

Τὸ προφητικὸ αὐτὸ χωρίο ἐφαρμόζουν στὸν Χριστό ὁ ἀπόστολος Πέτρος στὴν ὁμιλία του τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς (βλ. Πρξ 2,25) καὶ ὁ Παῦλος στὴν

ὁμιλία του στὴν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας (βλ. Πρξ 13,35). Ὁ Δαυὶδ βέβαια μιλά γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἐκφράζει τὴν βαθεῖα του ἐμπιστοσύνη στὴν προστασία τοῦ Θεοῦ ὅτι δέν θά τὸν ἀφήσει μόνο οὔτε στὸν ᾗδην. Ὡστόσο, ἡ πίστη στὴν ἀνάσταση τοῦ προφήτη ἦταν κάτι τὸ ἀδιανόητο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Προφανῶς, ὅπως δέχονται οἱ ἀπόστολοι, ὁ Δαυὶδ φωτισμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο μιλά γιὰ τὸν Χριστό. Αὐτὸς πού εἶναι ὁ ἀπόλυτα ὁσιος, ὁ ἀναμάρτητος, πέθανε χωρὶς νά γνωρίσει τὸ σῶμα του διαφθορά. Εἶναι ὁ μόνος μέσα στὴν ἱστορία τῶν αἰώνων πού δέν ἔμεινε στὸν ᾗδην, δέν μπόρεσε νά Τόν κρατήσῃ ὁ θάνατος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νίκησε τὸν θάνατο καὶ ἀχρήστευσε τὸ κεντρί του! Ἡ δική του ἀνάσταση εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς ἀνάστασης τοῦ Δαυὶδ καὶ ὅλων τῶν ὁσίων.

Οἱ ἄπιστοι καὶ ὑλιστές, πού δέν θέλουν νά ἀκούσουν ὅτι ὑπάρχει ζωὴ μετὰ θάνατον, βλέπουν τὸν θάνατο σὰν τρομερὸ ἐφιάλτη, αἰτία μελαγχολίας. Γιὰ τοὺς χριστιανούς ὅμως, πού πιστεύουν στὸν Χριστό καὶ στὸ εὐαγγέλιό του, τὰ πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά. Ἐκτιμῶν τὴν παρούσα ζωὴ ὡς στάδιο ἀγῶνων γιὰ τὴν ἀρετὴ ἀλλὰ καὶ μέ πόθο στρέφουν τὰ βλέμματά τους στὴν μέλλουσα. Εἶναι γι' αὐτὴν τόσο βέβαιοι ὅσο καὶ γιὰ τὴν παρούσα, καὶ βλέπουν τὸν θάνατο σὰν μιὰ ἀπλὴ μετάβαση ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη καὶ ἐπίγεια ζωὴ στὴν αἰώνια καὶ ἐπουράνια. Παραμένει βεβαίως ὁ θάνατος καὶ μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὅμως πλέον ἕνας ἐξουδετερωμένος ἐχθρός. Γι' αὐτὸ ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔχει κεντρικὴ θέση στὴν πίστη μας, εἶναι τὸ θεμέλιό της.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Χριστός, σημεῖον ἀντιλεγόμενον

Χαρακτηριστική σκηνή τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος διαχρονικά τοποθετεῖται ἔναντι τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ σκηνή τῶν δύο ληστῶν πού συσταυρώνονται ἐκατέρωθεν τοῦ Χριστοῦ. Πόσο διαφορετική ἡ στάση τους ἀπέναντί Του!

Ὁ ἕνας ληστής ἀκούγοντας τούς χλευασμούς τῶν παρευρισκομένων ἰουδαίων προσθέτει σ' αὐτούς βρισιές κατὰ τοῦ συσταυρωμένου Ἰησοῦ καί λέγει: «Ἄν εἶσαι σύ ὁ Χριστός, σῶσε τόν ἑαυτό σου κι ἐμᾶς». Ὁ ληστής αὐτός ἀντιπροσωπεύει τούς ἀνθρώπους πού βιώνουν τήν κοσμική βεβαιότητα ὑπό ποικίλες μορφές. Δέν ἔχουν οὐδεμία διάθεση αὐτοκριτικῆς καί ἐπανεξέτασης τῆς πορείας τους. Δέν ἀναλογίζονται τό ἄδηλο καί εὐμετάβλητο τῆς ἰσχύος ἐκ τῆς ἐξουσίας ἢ τοῦ χρήματος. Κάποιοι ἀπ' αὐτούς μπορεῖ νά ζοῦν, ὅπως καί οἱ ἄρχοντες τῶν ἰουδαίων, μέ τή βεβαιότητα ὅτι ἔχουν ὑποχρεώσει τόν Θεό!

Ὁ ὑβριστής ληστής θέλει νά ἐπωφεληθεῖ ἀπό ἐκείνη τήν πρώτη καί συμπτωματική γνωριμία μέ τόν Ἰησοῦ, γιά νά σώσει τή ζωή του! Τό ἴδιο καί οἱ

συνδοιπόροι του, ἀρνητές ἢ ἀμφιβάλλοντες, στήν πρώτη δοκιμασία κραυγάζουν: «Ἄν ὑπάρχεις, Θεέ μου, σῶσε με». Οἱ ἰουδαῖοι θέλουν ὁ Χριστός νά κατεβεῖ ἀπό τόν σταυρό, γιά νά πιστέψουν σ' Αὐτόν. Ὅσοι ἰουδαῖζουν (ἀσθένεια ἰδιαίτερα διαδεδομένη στόν χώρο τῆς δυτικῆς χριστιανοσύνης) ζώντας μέ τή βεβαιότητα τῆς ἀπόλυτης ἱκανοποίησης τοῦ Θεοῦ ἀπό τή στάση ζωῆς τους, μπροστά στή δοκιμασία ἀναφωνοῦν: «Γιατί σ' ἐμένα, Θεέ μου;». Τόσο οἱ μέν ὅσο καί οἱ δέ εἶναι ἀνήμποροι νά κατανοήσουν δύο βασικά πράγματα: τή μεγάλη ἀξία τῆς προσωπικῆς μας ἐλευθερίας ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀπόλυτη ἀγαθότητά Του.

Στό ὄνομα δῆθεν τῆς ἐλευθερίας οἱ μέν ἀρνοῦνται τόν Θεό. Στό ὄνομα τῆς «ὑποχρέωσης τοῦ Θεοῦ» οἱ δέ καυχῶνται ὡς «διαχειριστές τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ»! Τόσο οἱ μέν ὅσο καί οἱ δέ ἀρνοῦνται στήν οὐσία τόν Θεό, γιατί ἀρνοῦνται τή σταύρωση-δοκιμασία. Τόν ἀρνοῦνται, γιατί ποθοῦν διακαῶς τήν προβολή. Ἀκόρεστοι καί ἄπληστοι, ἐγωπαθεῖς καί σπάταλοι, ἀκάθαρτοι στήν ψυχή σπέρνουν πολέμους ἀπό

Ἡ Σταύρωση. Τοιχ. καθολικοῦ Ἱ. Μ. Ἀγ. Διονυσίου, Ἁγ. Ὄρος

τόν γείτονα ὡς τά ἄστρα. Ἀλαζόνες καί ὑπερήφανοι ἐπιδιώκουν τό κακό καί τό ἄδικο. Τέλος κάποιοι ἐπιρρίπτουν στήν ἀπόλυτη Ἀγαθότητα τό κακό ἐπί τῆς γῆς, γιά νά ἀποδείξουν διά τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς τή μή ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ!

Ὁ ἄλλος ληστής κρατᾷ στάση πολύ διαφορετική. Ἐπιπλήττει τόν «συνάδελφό» του: «Δέν φοβᾶσαι τόν Θεό, ἐνῶ ὑποφέρεις τό ἴδιο βασανιστήριο; Καί ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμαστε. Ἀπολαμβάνουμε ἀντάξια τῶν πράξεών μας. Αὐτός ὅμως δέν ἔπραξε κανένα ἄτοπο». Ὁ ληστής αὐτός ἀντιπροσωπεύει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού ζοῦν μέ τή διαρκῆ ἀμφιβολία περί τῆς ὀρθότητος τῆς πορείας τους στή ζωή. Δέν ἐπιχειροῦν ἀνά πᾶσα στιγμή τήν αὐτοδικαίωση. Ὅταν βρεθοῦν μπροστά στήν καταφρονεμένη καί καταδικασμένη ἀθώότητα, ἐπαναστατοῦν κατά τοῦ ἑαυτοῦ τους. Δέν ἀναζητοῦν δικαιολογίες, γιά νά ἐλαφρύνουν τή θέση τους. Ἀποδέχονται τό μεγαλεῖο τῆς Ἀλήθειας, μετανοοῦν καί ζητοῦν ταπεινά τή συγχώρηση. Ὁ ληστής αὐτός εἶναι ὁ πρῶτος ἔνοικος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ! Ἀποτελεῖ σκάνδαλο τῆς «θείας ἀδικίας», γιά ἐκείνους τοὺς «πιστούς» πού «ὑποχρέωσαν τόν Θεό» ὑπηρετώντας Τον ἀπό μικρά παιδιά. Ἀποτελεῖ σκάνδαλο καί γιά ἄλλους, γιατί τοῦ χαρίστηκαν τά πάντα ἐπειδή τήν ἔσχατη στιγμή μετανόησε.

Πίσω ἀπό τόν εὐγνώμονα ληστή στοιχίζονται οἱ διαχρονικά μετανοημένοι ἁμαρτωλοί. Εἶναι ἐκεῖνοι πού σέ κάποια στιγμή τῆς ζωῆς τους ἄρπαξαν τήν εὐκαιρία πού δόθηκε καί στόν ληστή. Πρῶτος εἶναι ὁ ἐκατόνταρχος τοῦ Γολγοθᾶ, πού κραύγασε «ἀλήθεια αὐτός ἦταν γιός Θεοῦ», ὁ μετέπειτα μάρτυς Λογγῖνος. Ἀκολούθησαν τελῶνες, πόρνες, ληστές καί πολλοί ἀπλοί ἄνθρωποι

-τά ὀνόματα τῶν ὁποίων δέν τά ἔγραψαν οἱ ἱστορικοί σέ βιβλία-, ἀλλά καί ἄλλοι σημαντικοί κατά τήν ἐξουσία, τήν εὐμάρεια ἢ καί τή γνώση. Καθένας τους αἰσθάνθηκε βαθειά τή συγκίνηση ἀπό τήν ἀγιότητα τοῦ βίου, τήν τόσο καταφρονεμένη ἀπό τόν κώδικα ἀξιών τοῦ κόσμου τούτου.

Εἶδαν κι ἄλλοι τά συμβάντα πού εἶδε ὁ ἐκατόνταρχος, ὅμως δέν ἐπωφελήθηκαν ἀπό τήν εὐκαιρία πού τοὺς δόθηκε. Οἱ στρατιῶτες πού φύλαγαν τόν τάφο ἀρκέστηκαν στό ὄφελος ἀπό τή δωροδοκία. Ἄλλοι ἦσαν ἀλυσοδεμένοι μέ τίς τιμές καί τά ἀξιώματα τοῦ κόσμου τούτου, ἄλλοι ὑπῆρξαν δεσμῶτες τῶν παθῶν καί ἄλλοι τῆς διανοητικῆς τους ὑπεροχῆς.

Τό αἰώνιο πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας, τό πλέον ἀκανθῶδες σήμερα πρόβλημα στόν δυτικό κόσμο! Ἀπό τοὺς ἰουδαίους, τῶν ὁποίων ταλάνιζε τήν ψυχή ὁ Χριστός μέ τό νά μήν φανερώναι τή δύναμή Του, ὡς τοὺς σύγχρονους ἀρνητές, οἱ πάντες αἰσθανόμαστε βαρὺ τό φορτίο τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. Γι' αὐτό καί σπεύδουμε νά τήν ἐναποθέσουμε στά πόδια τοῦ ὁποιοδήποτε αὐτόκλητου σωτήρα μέ ἀντάλλαγμα τήν ἀπεμπόληση τῆς εὐθύνης καί τῆς ὀδύνης κατά τή λήψη τῶν ἀποφάσεων, ἐνῶ πεισματικά, στό ὄνομα τῆς ἐλευθερίας -καί αὐτό εἶναι τό τραγικό- ἀρνόμαστε τόν ζυγό τοῦ Χριστοῦ! Ὅμως ὁ Χριστός στέκει προκλητικός στό ἱστορικό στερέωμα ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια. Στή λήθη ἀντιστέκεται ἡ Ἀλήθεια. Κανένας «ὀρθολογισμός» δέν μπορεῖ νά τό παραβλέπει αὐτό. Ἄν ἡ Ἀνάστασή Του μᾶς εἶναι τόσο ἀνυπόφορη, αὐτό ἔχει ἀπλή καί ξεκάθαρη ἐξήγηση!

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Τό αποτέλεσμα είναι τοῦ Θεοῦ

Δευτέρα 13 Μαΐου, βράδυ.

Πρώτη μέρα στο σχολείο μετά από τις διακοπές του Πάσχα.

Τήν πρώτη ώρα είχαμε Θρησκευτικά και μέσα στην τάξη ξέσπασε κυριολεκτικά πόλεμος.

Η Θεολόγος αντί άλλου μαθήματος μᾶς πρότεινε νά συζητήσουμε ἐλεύθερα γύρω από τό νόημα τῆς μεγάλης γιορτῆς.

Πρώτα μίλησε ἡ ἴδια. Ἀναφέρθηκε μέ λεπτομέρειες στο γεγονός τῆς ἀνάστασης τοῦ Κυρίου, ἀλλά μέ διάθεση ἀρνητική. Εἶπε οὐσιαστικά ὅτι δέν πρόκειται γιά ἱστορία ἀλλά γιά ἕνα πανανθρώπινο σύμβολο. Ὅτι οἱ εὐαγγελικές μαρτυρίες εἶναι ἀφηγήματα μεταγενέστερα καί ἀλληγορικά. Ὅτι στόχος τους εἶναι νά καταδείξουν πώς μετά ἀπό κάθε

ἀνθρώπινη δοκιμασία ὁ Θεός ἀνατέλλει καί μιάν ἀνάσταση, μιᾶ διέξοδο· ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά συνεχίσει νά ἀγωνίζεται.

Γιά νά «τεκμηριώσει» μάλιστα τήν ἄποψή της, μᾶς διάβασε ὡς ἐπίλογο ἕνα σχετικό κείμενο πού ἔγραψε κάποιος ὀνομαστός συγγραφέας τῶν ἡμερῶν μας.

Ὁμολογῶ ὅτι αἰφνιδιάστηκα. Καί ἄλλοτε διαφώνησα μέ τή Θεολόγο –ποτέ ἄλλωστε δέν ἔκρυψε τό ἀντιεκκλησιαστικό της φρόνημα–, ἀλλά δέν θά μπορούσα νά ὑποπτευθῶ ὅτι ἀρνεῖται ἀκόμη καί τήν ἱστορικότητα τῆς ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ!...

Τό ἀκόμη πιό ἐντυπωσιακό ὅμως εἶναι ὅτι αἰφνιδιάστηκα καί ἀπό τήν ἀντίδραση τῶν συμμαθητῶν μου. Σέ ὅσα εἶπε ἡ καθηγήτρια ἀντιτάχθηκαν πολλοί.

Ἄλλος θυμήθηκε τί ἄκουσε μικρός στό καθηγητικό, ἄλλος τί διάβασε σέ κάποια ἐκκλησιαστικά ἔντυπα, ἄλλος ἀνέφερε τή συζήτηση σέ κάποιο μοναστήρι καί ἄλλος τί τοῦ εἶχε πεί γιά τό θέμα κάποιος εὐσεβής.

Ἡ Θεολόγος ὥστόσο ἐπέμενε. Ἀπό ὅλα ὅσα εἶπε τό κυριότερο ἐπιχειρημά της ἦταν ὅτι «εἶναι παραλογισμός ἡ πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ· τέτοιες ἀντιλήψεις ταιριάζουν μόνο σέ ἀφελεῖς».

Σήκωσα τό χέρι μου γιά νά μιλήσω. Μοῦ ἔδωσε τόν λόγο καί προσπάθησα νά ἐξηγήσω ψυχραιμα καί εὐγενικά ὅτι ἡ πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τό πόσο «λογική» ἢ «παράλογη» θεωρεῖται σάν γεγονός, ἀλλά ἀπό τό ἄν συνέβη ἢ δέν συνέβη. Ἄν πραγματικά συνέβη, τότε μπορεῖ ἐνδεχομένως νά μᾶς φαίνεται «παράλογη», ἀλλά αὐτό δέν σημαίνει τίποτε. Ἡ λογική τοῦ ἀνθρώπου ἀνατράπηκε πολλές φορές μέσα στήν ἱστορία. Κάποτε οἱ ἄνθρωποι πίστευαν ὅτι ἡ γῆ εἶναι σταθερή καί ὅτι ὁ ἥλιος κινεῖται, καί ἡ πεποίθηση αὐτή ἦταν τό Α καί τό Ω τῆς λογικῆς τους. Σήμερα ὁμως ξέρουμε ὅτι ἰσχύει τό ἀκριβῶς ἀντίθετο. Συνεπῶς ἡ ἐμπειρία διαμορφώνει τή λογική καί ὄχι ἡ λογική τήν ἐμπειρία. Καί αὐτό ἀσφαλῶς ἰσχύει πολύ περισσότερο ὅταν μιλοῦμε γιά τά σημεῖα τοῦ Θεοῦ.

– Ἔστω. Ἄς τό δεχτοῦμε, εἶπε ὑποχωρητικά ἡ καθηγήτρια. Ἀλλά γιά νά πιστέψει κανεῖς σ' ἓνα ἱστορικό γεγονός πού δέν εἶδε, καί μάλιστα σ' ἓνα θαῦμα, ἀπαιτοῦνται ἀξιόπιστοι αὐτόπτες μάρτυρες. Ποιούς τέτοιους ὁμως διαθέτει ἡ ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ; Κανένα!, μοῦ ἀντέτεινε μέ νευρικότητα.

– Νομίζω ὅτι καί ἡ ἀποψη αὐτή εἶναι ἐσφαλμένη, κυρία, τόλμησα νά πῶ.

Υπάρχουν δεκάδες καί ἑκατοντάδες μάρτυρες πού εἶδαν καί ψηλάφησαν τόν Ἀναστημένο. Καί μάλιστα πολλοί ἀπ' αὐτούς ὑπέγραψαν τήν κατάθεσή τους μέ τό αἷμα τους· θηριομάχησαν καί θανατώθηκαν ἐπειδὴ ἀκριβῶς, παρά τήν ἀπειλή τοῦ διωγμοῦ, ἐπέμειναν ἀνένδοτοι στή μαρτυρία τους ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε.

– Αὐτά εἶναι κόλπα τῆς Ἐκκλησίας γιά νά ἀφιονίζει τοὺς πιστοὺς της!, φώναξε ὁ Νικολαΐδης ἀπό τό βάθος. Τί ἀνάσταση καί παραμύθια; Στήν ἐποχή μας; Εἶσαι καλά;

– Αὐτά εἶναι ἱστορία, τοῦ γύρισα ἥρεμα ἀλλά καί μέ ἔμφαση. Ἡ ἀλήθεια. Τεκμήρια καί ὄχι κραυγές.

Ἐκείνη τή στιγμή χτύπησε τό κουδούνι γιά διάλειμμα. Ἡ Θεολόγος, ἀμήχανη μᾶλλον, δέν ἔδωσε συνέχεια στή συζήτηση καί βγήκαμε ὅλοι ἔξω.

Πολλοί ἀπό τοὺς συμμαθητές μου ἦρθαν καί μοῦ εἶπαν: «Μπράβο! Ἦσουν ἄσφογος!». Ἐγώ ὁμως ἤμουν ἀνήσυχος. Τί μπορεῖ νά σκέφτονταν ἀληθινά; Πῶς ἐνιωθαν μετά ἀπ' ὅλα αὐτά; Εἶχαν ὅσα εἶπα κάποιο ἀντίκρουσμα;...

Ὁ Γιώργος τό κατάλαβε καί μοῦ εἶπε μέ νόημα: «Ἄς το. Μή σέ ἀπασχολεῖ ἄλλο. Ὅσοι μποροῦν νά κρίνουν σωστά, εἶναι μαζί σου».

Ἡρέμησα. «Ὁ ἀγώνας εἶναι τῶν ἀνθρώπων. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι τοῦ Θεοῦ», σκέφτηκα. «Ἴσως γιά κάποιους ἡ συζήτηση αὐτή νά ἦταν ἓνα ράγισμα στήν προκατάληψη. Ἐνα πρῶτο ξάνοιγμα στήν πίστη. Ποιός ξέρει;... Τώρα ὅλα εἶναι στά χέρια τοῦ Κυρίου».

Ἡ τελευταία σκέψη μ' ἔκανε νά νιώσω πιό στέρεος. Ἐρριξα μιὰ ματιά στίς ἀσκήσεις τῶν μαθηματικῶν καί μπῆκα στήν αἶθουσα γιά τή δεύτερη ὥρα.

Ἄλκης

Ἀπό τόν ἄμβωνα τοῦ Πεντηκοσταρίου

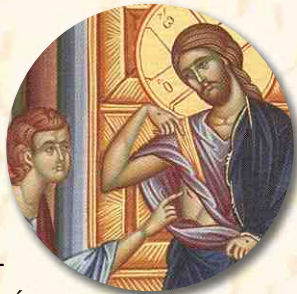
**Κυριακή 5/5,
Ἀνάσταση**
*«ἠγέρθη, οὐκ ἔ-
στιν ὧδε· ἴδε ὁ
τόπος ὅπου ἔθη-
καν αὐτόν» (Μρ
16,6).*

Τό «Χριστός ἀνέστη» εἶναι τό γλυκύτερο μήνυμα πού ἀκού-
στηκε ποτέ στόν κόσμο. Τό κενό μνη-
μα τοῦ Ἰησοῦ μας ἔγινε φωταγωγός
πού σκορπάει φῶς ἀληθινῆς ζωῆς.
Φθάνει νά πιστέψουμε στόν Χριστό
καί τότε παίρνουμε ἀπ' αὐτό τό φῶς.
Κι ἔχουμε ἀποδείξεις ὅτι ὁ Χριστός ἀ-
ναστήθηκε. Τό ἀποδεικνύουν οἱ ἀνα-
στημένοι ἄνθρωποι, οἱ πραγματικοί
χριστιανοί, οἱ μάρτυρες πού ἑκατομ-
μύρια θυσιάσθηκαν, οἱ ἀσκητές πού ἀ-
σκήτευσαν καί ὅλοι οἱ ἅγιοι πού, μέ
θαύματα καί μέ τά λείψανά τους πού
μοσχοβολοῦν, ἀντιπαραλαλοῦν καί ἀποδει-
κνύουν καί λένε: «Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ
Κύριος». Ἀλλά καί οἱ ἐχθροί καί οἱ πο-
λέμιοι τοῦ Χριστοῦ τό μαρτυροῦν. Γιατί
τόσο πολεμοῦν τόν Χριστό; Γιατί ὅταν
ἔρχονται Πάσχα καί Χριστούγεννα, τό-
τε ἐφημερίδες, περιοδικά,

βιβλία, τηλεοράσεις, ρα-
διόφωνα τά βάζουν
μέ τόν Χριστό; Ἄν εἴ-
ναι ἕνας νεκρός, πε-
θαμένος, γιατί ἀσκο-
λοῦνται μαζί του; Τό-
σοι πέρασαν, πέθαναν
καί χάθηκαν, δέν ζοῦν
καί δέν τούς πολεμάει

κανεῖς. Ἀλλά τόν Χριστό τόν πολε-
μοῦν, γιατί; Διότι ζῇ!

Κυριακή 12/5, τοῦ Θωμᾶ
*«ἐάν μὴ ἴδω... οὐ μὴ
πιστεύσω» (Ἰω
20,25).*

Ἡ Ἐκκλησία μας
ὅρισε τή δεύτερη
Κυριακή τοῦ Πεντη-
κοσταρίου νά ἐορτά-
ζουμε καί νά τιμοῦμε τόν
«ἄπιστο» Θωμᾶ πού ἔγινε πλέον ὁ
διδάσκαλος τῆς πίστεως. Μ' αὐτό τό
περιστατικό μᾶς ὁδηγεῖ καί μᾶς καλεῖ
στήν πίστη καί μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ
Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἀνα-
στημένος δέν φοβάται, δέν τρέμει τήν
ἐρευνα ἀλλά τήν παρακαλεῖ, τήν προ-
καλεῖ, τήν προσκαλεῖ.

Δέν ὑπάρχει διά μέσου τῶν αἰώ-
νων μεγαλύτερη ἀντίρρηση, ἰσχυρό-
τερη ἀπαίτηση ἀπό τήν ἀπαίτηση καί
ἀπό τήν ἀντίρρηση τοῦ Θωμᾶ. Ὅλοι
οἱ ἄπιστοι, ὅλοι οἱ ἀμφισβητίες, ὅλοι
ὅσοι ἀμφιβάλλουν καλύπτονται μέ
τόν Θωμᾶ. Σ' ὅλους τούς αἰῶνες,
ἀδελφία μου, ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐρευ-
νοῦν καί θέλουν πραγματικά νά
βροῦν τήν ἀλήθεια, ἀγωνιοῦν γιά τή
σωτηρία, ἔχουν ἐνδιαφέροντα γιά τά
πνευματικά, ὁ Θεός θά τοὺς ἀποκα-
λύψει, θά τοὺς φανερώσει τόν ἑαυτό
του καί θά πειθοῦν. Ἄν ὅμως εἶναι
ἐμπαθεῖς, τότε μένουν στήν ἀπιστία.
Δέν πιστεύουν, ἀκόμη κι ἂν δοῦν καί
ἀκούσουν, διότι τά πάθη τους δέν

τούς αφήνουν νά πιστέψουν.

**Κυριακή 19/5,
τῶν Μυροφόρων
«Μαρία ἡ Μα-
γδαληνὴ καὶ Μα-
ρία ἡ τοῦ Ἰακώ-
βου καὶ Σαλώμῃ
ἠγόρασαν ἀρώματα
ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλεί-
ψωσιν αὐτόν» (Μρ 16,1).**

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ ιδιαίτερα τὶς Μυροφόρες, τὶς ἐκλεκτές αὐτές μα-
θήτριες τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Στό πρόσωπό τους τιμᾶται τό ἀληθινό
πρόσωπο τῆς γυναίκας. Ἡ γυναίκα εἶ-
ναι πλασμένη ἀπὸ τὸν Θεό νά προσ-
φέρει τὴν ὑπηρεσία της μέ τὴν ἀκέ-
νωτη ἀγάπη τῆς καρδίας της, τὴν τρυ-
φερότητα καὶ τὴ στοργή της, ὡς ἀφο-
σιωμένη σύζυγος, ὡς φιλόστοργη μη-
τέρα, ὡς διακόνισσα τοῦ πόνου καὶ ὡς
ἀφιερωμένη στὴν προσευχή καὶ στὴ
δέηση ὑπὲρ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀν-
θρώπων. Καὶ εἶναι αὐτό τό μεγαλεῖο
τῆς γυναίκας.

Ἡ γιορτὴ τῶν μυροφόρων ὅμως
σήμερα κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου,
τῆς συμφορᾶς, τοῦ θανάτου τῆς
κοινωνίας λόγω τῆς καταστροφῆς τοῦ
κυττάρου τῆς ζωῆς, τῆς γυναίκας. Κα-
ταστρέφεται ὄχι μόνο μέ τὴν ὑποτίμη-
ση, τὸν ἐξευτελισμό, τὴν υποβάθμιση,
ἀλλὰ καὶ μέ τὴν ὑπερεκτίμηση, τὴν
ὑπερεξύψωση ἔξω ἀπὸ τὰ ὅριά της.

Βέβαια ἀπὸ τό ἄλλο μέρος καὶ σή-
μερα ὑπάρχουν μυροφόρες· γυναῖκες
πιστές, ἐκλεκτές μαθήτριες τοῦ Κυρίου
πού κρατοῦν πραγματικά τὰ ἡνία τῆς
οἰκογένειας καὶ ὡς σύζυγοι σώζουν

τούς ἄνδρες ἀπὸ τὴν ἐκτροπή καὶ τὴν
κατηφόρα, καὶ ὡς συνετές μητέρες ἀ-
νατρέφουν σωστά τὰ παιδιὰ τους.

**Κυριακή 26/5,
τοῦ Παραλύτου
«Θέλεις ὑγιῆς γε-
νέσθαι;» (Ἰω 5,6).**

Ἀπορεῖ κανεῖς.
Κύριε, τί ἐρώτημα
εἶναι αὐτό πού κάνεις;
Ποιός τυφλὸς δὲν θέλει
τὰ μάτια του, ποιός παράλυτος δὲν
θέλει τὴ θεραπεία; Κι ὅμως ὁ Χριστὸς
ξέρει γιατί ρωτάει.

Πρῶτον, γιὰ νά ὑποκινήσει τὴν πί-
στη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη. Δὲν κάνει ὁ
Κύριος θαῦμα, ἂν δὲν δείξει πίστη ὁ
ἀσθενής. Δεύτερον, διότι αὐτός ὁ πα-
ράλυτος ἦταν κάποτε παλληκάρι, περ-
πατοῦσε καὶ σειόταν ὁ τόπος καὶ ὅλοι
τὸν καμάρωναν, ἀλλὰ δὲν πρόσεξε,
καταπάτησε τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ
ἔπεσε σὲ ἁμαρτίες καὶ οἱ ἁμαρτίες
ἐκτός ἀπὸ τό κακὸ πού δημιουργοῦν
στὴν ψυχή, τὶς ψυχικὲς ἀρρώστιες καὶ
τὸν αἰώνιο θάνατο, δημιουργοῦν καὶ
ἀρρώστιες στοῦ σώμα. Ἔτσι, λοιπόν, ἔ-
χασε τὴν ὑγεία του, ἔχασε τὴ λεβεν-
τιά του, ἔχασε τὴ δύναμη ἐξαιτίας τῆς
ἁμαρτωλῆς ζωῆς, τῆς ἀσωτίας καὶ
ἀνηθικότητος μέσα στὴν ὁποία κατρα-
κύλησε ὁ ταλαίπωρος. Γι' αὐτό ὁ Χρι-
στός ρωτάει καὶ τοῦ θυμίζει: «Κάποτε
ἦσουν καλὰ καὶ μόνος σου ἔγινες πα-
ράλυτος. Τώρα σέ ρωτῶ· "θέλεις ὑγι-
ῆς γενέσθαι;"».

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπὸ λειτουργικά κηρύγματα)

Γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Μιά πολύ καλή πρωτοβουλία πού ὁδήγησε σέ γόνιμο διάλογο καί οὐσιαστικές διαπιστώσεις εἶχε ἡ τοπική ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης καί ἡ Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ. Διοργανώθηκε διήμερο (11-12/3) Πανελλήνιο Ἐπιστημονικό Συνέδριο Θεολόγων μέ θέμα τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ὁκτακόσιοι περίπου σύεδροι ἐνημερώθηκαν ἀπό 23 εἰσηγητές γιά τὰ τρέχοντα γεγονότα πού ἀφοροῦν στό θέμα. Μετά τό πέρας τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου προτάθηκε:

- 1) Νά ἀποσυρθεῖ τό νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν πού ἐφαρμόζεται πιλοτικά ἀπό τό 2011 σέ σχολεῖα τῆς Α/βάθμιας καί Β/βάθμιας Ἐκπαίδευσης, διότι ἀλλοιώνει τόν χαρακτήρα τοῦ μαθήματος καί παρουσιάζει δομικά προβλήματα πού δέν ἐπιδέχονται ἐπιδιορθώσεις.
- 2) Νά συνταχθεῖ νέο Πρόγραμμα ἀπαλλαγμένο ἀπό κάθε εἶδους σκοπιμότητες ὁποιοῦδήποτε χαρακτήρα.
- 3) Νά διερευνηθεῖ τό πάγωμα τῶν διορισμῶν γιά τούς Θεολόγους παρά τήν ὑπαρξη 130 περίπου

κενῶν θέσεων σέ ὅλη τή χώρα.

Εὐχόμαστε οἱ διαπιστώσεις καί οἱ περαιτέρω προσπάθειες νά καταφέρουν νά δώσουν τή σωστή κατεύθυνση στή Θρησκευτική Ἐκπαίδευση τῆς χώρας μας.

Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως

Κάθε ἐποχή ἔχει τούς μάρτυρές της. Ἡ δύναμη τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σέ μιά πορεία αἰῶνων μαρτυρεῖται καθημερινά καί μάλιστα μέ τή μαρτυρία τοῦ αἵματος. Μόλις πρίν λίγες δεκαετίες ἔγιναν γνωστοί οἱ νεομάρτυρες τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν ἐποχή τοῦ ἀθεϊστικοῦ καθεστώτος. Σήμερα ὅλο καί περισσότερα ἀκούγονται καί δημοσιεύονται γιά τούς χριστιανούς μάρτυρες στίς χώρες τοῦ φανατικοῦ ἰσλαμισμού. Πρόσφατα ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείανης Ἐκκλησίας, ὁ θεοφιλέστατος Σεϊδανάγιας Λουκάς, δήλωσε ξεκάθαρα: «Οἱ ἐκκλησίες μας ἔχουν ὑποστεῖ ἀνυπολόγιστες καταστροφές. Τίς καῖνε, σπᾶνε τοίχους, τίς λεηλατοῦν... Οἱ ἐνορίτες μας ξυλοκοποῦνται καί δέχονται βίαιες ἐπιθέσεις.

“Όλα όσα συμβαίνουν στη Συρία νομιμοποιούνται λόγω της εξέγερσης και κανείς δεν αντιδρά». Μέχρι σήμερα 138.000 χριστιανοί έχουν εκδιωχθεί από τὰ σπίτια τους ενώ στην πόλη Χόμς έχουν σφαγεί εκατοντάδες χριστιανών. Κάποιοι απ’ αυτούς είναι Έλληνες Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί...

Ἡ σύνοδος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Μέσης Ανατολῆς ἔκανε ἔκκληση πρὸς τὰ ὑπουργεῖα ἐξωτερικῶν τῶν δυτικῶν χωρῶν πού παίζουν ρόλο στὴν κρίση τῆς Συρίας νὰ λάβουν μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῶν χριστιανικῶν πληθυσμῶν πού διώκονται ἀπὸ τοὺς ἰσλαμιστές. Ἐντούτοις, τοὺς φανατικούς ἐπαναστάτες κατὰ τοῦ καθεστῶτος τοῦ Ἄλ Ἀσαντ ὁ χριστιανικός κόσμος (Ἀμερική καὶ Εὐρώπη) τοὺς ὀνομάζει «ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας»! Ἐνῶ ὁ Ἕλληνας ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν δήλωσε καθησυχαστικά ὅτι «οἱ χριστιανοὶ τῆς Συρίας θὰ προστατευτοῦν ὅταν ... ἐκδημοκρατιστεῖ ἡ χώρα», δηλαδὴ ὅταν πλέον οἱ φανατικοὶ ἰσλαμιστές θὰ μείνουν μόνοι κυρίαρχοι!

Θλιβερό!

Στὸ Βερολίνο καθολικοὶ ναοὶ βγαίνουν στὸ σφυρί. Τὰ τελευταῖα χρόνια διατέθηκαν πρὸς πώληση 25 ναοὶ λόγω τῆς οικονομικῆς κρίσης καὶ τῆς μείωσης τῶν προσερχομένων πιστῶν.

Τελικὰ ἡ νοθευμένη τροφή τῆς αἵρεσης μπορεῖ μόνο προσωρινὰ νὰ ξεγελάσει τὴν πείνα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Κάποτε ἔρχεται ἡ στιγμή πού τὰ ἀβυσσοσαλέα κενὰ πού δημιουργεῖ ἡ πλάνη ὁδηγοῦν σὲ ἀδιέξοδο, σὲ ἀμφιβολία, σὲ ἀπιστία καὶ ἄρνηση. Τότε ἀδειάζει ἡ ψυχὴ, ἀδειάζουν κι οἱ ναοὶ καὶ γίνονται ἀπλὰ ἀντικείμενα ἀγοραπωλησίας.

Ἀρρωστημένες ἐμπνεύσεις

Εἶναι πολὺ μυθιστορηματικό, ὅμως δυστυχῶς εἶναι ἀληθινό. Πρὶν 11 χρόνια

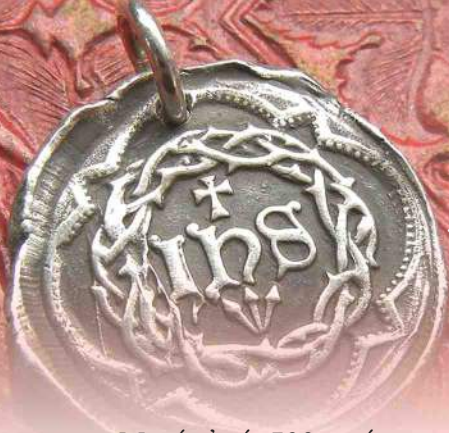
ἐκδόθηκε τὸ βιβλίο τοῦ Τόμ Λόνεργκαν μὲ τίτλο «Heartbreak Hill - Θρίλερ στὸ Μαραθώνιο τῆς Βοστώνης». Ἡ ὑπόθεση τοῦ μυθιστορήματος ξετυλίγεται μὲ κέντρο τὴ διεξαγωγή τοῦ Μαραθωνίου τῆς Βοστώνης. Ὁργανώνεται μία τρομοκρατικὴ ἐνέργεια, ἡ ὁποία ὅμως ἀποκαλύπτεται καὶ ματαιώνεται. Στὴν πραγματικότητα δυστυχῶς τὰ γεγονότα δὲν ἐξελίχθηκαν ὅπως στὸ βιβλίο. Οἱ βόμβες τῇ Δευτέρᾳ 15/4 ἐξερράγησαν στὴ Βοστώνη στὸ σημεῖο τερματισμοῦ τοῦ Μαραθωνίου σκορπώντας τὴ φρίκη καὶ τὸν θάνατο: 3 νεκροὶ καὶ 144 τραυματίες μὲ ἀκρωτηριασμένα μέλη. Ὁ ἴδιος ὁ Λόνεργκαν κατέθεσε: «Ὅταν εἶδα τίς εἰδήσεις δὲν μποροῦσα νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴν ιδέα ὅτι κάποιος ἐμπνεύστηκε ἀπὸ τὸ μυθιστόρημά μου»... Εἶναι τρομερές οἱ συνέπειες μιᾶς ἀρρωστημένης ἐμπνευσης ἐνός ἐπικίνδυνου βιβλίου. Πόσα καὶ πόσα θύματα ὅμως γνωστά ἢ ἄγνωστα μέσα στοὺς αἰῶνες πλήρωσαν μὲ ἀκριβὰ τιμήματα τίς καταστροφικὲς ιδέες ἐνός βιβλίου! Στὴ Βοστώνη μάθαμε τὸν ἀπολογισμό τῶν θυμάτων, τὰ ἄλλα κανεὶς δὲν τὰ πρόβαλε, ἴσως γιατί δὲν μάθαμε νὰ μετᾶμε τὸ ἴδιο τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μὲ κείνα τοῦ σώματος.

Μηνύματα θανάτου

Οἱ γονεῖς ἐνός 22χρονου ὁδηγοῦ, πού σκοτώθηκε σὲ τροχαῖο στὸ Κολοράντο τὴν ὥρα πού ἀντάλλασσε μηνύματα μὲ φίλο του ἀπὸ τὸ κινητὸ του, ἔδωσαν στὴ δημοσιότητα τὴ φωτογραφία μὲ τὸ μισοτελειωμένο κείμενο ἀπὸ τὸ smartphone, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀποτελέσει παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴ.

Ὁ Ἀλεξάντερ Χέιτ ἔγραψε στὶς 3 Ἀπριλίου: «Ἀκούγεται καλὸ, φίλε μου, θὰ τὰ ποῦμε σύντομα, θὰ ...» ἐδῶ κόβεται τὸ μήνυμα, κόβεται καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἀλεξάντερ. Ὅποιοδήποτε δικό μας σχόλιο εἶναι τὸ λιγότερο περιττό.

«Έργα καί ἡμέραι» Ἰησουιτῶν

Μετά από 700 χρόνια παραιτεῖται πάπας, ἐνῶ πρώτη φορά ἐκλέγεται πάπας ἀπό τή Νότια Ἀμερική καί μάλιστα πρώτη φορά ἰησουίτης. Ἔτσι ὁ ἀργεντινός ἐπίσκοπος Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο, γιός ἱταλῶν μεταναστῶν, ἐπέστρεψε στήν πατρίδα τῶν γονιῶν του ὡς πάπας Φραγκίσκος Α΄!

Τί ὅμως εἶναι οἱ ἰησουίτες; Πρόκειται γιά τό δυναμικότερο μοναχικό τάγμα τῶν ρωμαιοκαθολικῶν. Ὁ τίτλος τους εἶναι «Societas Jesu» «Ἐταιρεία τοῦ Ἰησοῦ». Ἰδρύθηκε τό 1534 ἀπό τόν ἰσπανό ἱππότη Ἰγνάτιο Λογιόλα καί τόν βάσκο Φραγκίσκο Ξαβιέ καί ἀναγνωρίστηκε τό 1540 ἀπό τόν πάπα. Ἡ προσωνομία «ἰησουίτες» τοὺς προσδόθηκε ἀπό τοὺς ἐχθρούς τους ὡς εἶδος μομφῆς· ὅμως μέ τό πέρασμα τῶν χρόνων ἔγινε ἀποδεκτή κι ἀπό τοὺς ἴδιους. Ἐπειδή μία ἀπό τίς ἀρχές τους ἦταν ἡ παρασιώπησις μέρους τῆς ἀλήθειας, ἡ λέξη χρησιμοποιήθηκε μέ μειωτική διάθεση κι ἔφθασε νά σημαίνει τόν ὑποκριτή, τόν ταρτοῦφο, τόν ραδιοῦργο, ἐκεῖνον πού δρᾷ ὕπουλα καί καταχθόνια.

Ὁ ἰδρυτής τῆς ὁργάνωσης Ἰγνάτιος Λογιόλα -γεννημένος τό 1491-, μετά τή θρησκευτική ἐξέγερση τοῦ Λουθήρου κατὰ τοῦ πάπα, ἀποφάσισε νά προσφέρει στόν ποντίφηκα τίς προσωπικές του ὑπηρεσίες, καθὼς καί τῶν συντρόφων τοῦ τάγματος πού ἱδρυσε. Ἐκτοτε οἱ ἰησουίτες θεωροῦσαν τοὺς ἐαυτοὺς τους ὡς τήν

ἐκλεκτή καί μαχητική ομάδα κρούσης τοῦ πάπα. Εἶναι τό τάγμα πού ἐπέδειξε τή μεγαλύτερη δραστηριότητα ὑπέρ τῆς παποσύνης καί κατὰ τῶν προτεστάντων καί τῶν ὀρθοδόξων. Ὑπῆρξαν οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς ἀντιμεταρρύθμισης καί τῆς Οὐνίας. Χρησιμοποιώντας μέσα ἐντελῶς κοσμικά, μεταξύ τῶν ὁποίων καί τή βία, προκάλεσαν ἀντιδράσεις καί πολυετῆς αἱματηροὺς πολέμους.

Οἱ ἰησουίτες δίνουν ὅρκους πενίας, ἀγνότητος καί ὑπακοῆς μέ ἔμβλημα τή φράση «Ad Majorem Dei Gloriam», δηλαδή «γιά τή μεγαλύτερη δόξα τοῦ Θεοῦ». Βασική -ἐν πολλοῖς ἀνίερη καί ἀνήθικη- ἀρχή τοῦ τάγματος εἶναι «ὁ σκοπός ἀγιάζει τά μέσα» ἀκόμη καί «τά ἠθικῶς ἀπόβλητα». Σέ αὐτὴν στηρίχτηκε ἡ «Ἱερά Ἐξέτασις» καί δικαιολογήθηκαν τά ἀναρίθμητα ἐγκλήματα τοῦ τάγματος, γιά λογαριασμό τῆς «Ἀγίας Ἐδρας»! Γιά ὅλες τίς «ἐξαγιασμένες» ὑπηρεσίες του ὁ Ἰγνάτιος Λογιόλα «ἀγιοποιήθηκε» ἀπό τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς καί ἀποτελεῖ ἕναν ἀπό τοὺς μεγαλύτερους «ἀγίους» καί «πατέρες» τους! Ἀξίζει νά σημειώσουμε ὅτι τό Βατικανό καί εἰδικότερα οἱ ἰησουίτες δέν ἐκδήλωσαν ποτέ μετάνοια γιά τά πολλά λάθη τους.

Σήμερα ἡ «Ἐταιρεία τοῦ Ἰησοῦ» ἀριθμεῖ περίπου 20.000 ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι δραστηριοποιοῦνται σέ περισσότερες ἀπὸ 100 χῶρες. Στὴν Ἑλλάδα καί εἰδικότερα στήν Ἀθήνα ζοῦν καί ἐργάζονται 15 μέλη (14 ἱερεῖς καί ἕνας μοναχός).

Τό τάγμα ἔδινε πάντοτε μεγάλη σημασία στόν παιδαγωγικό τομέα. Κατὰ τόν 16ο καί 17ο αἰῶνα ἀναπτύχθηκε ρα-

γδαῖα, ιδρύοντας ἱεραποστολές, σχολεῖα, κολλέγια καί ἱεροσπουδαστήρια σέ ὅλοκληρη τήν Εὐρώπη. Περισσότερα ἀπό 500 ἰησουϊτικά σχολεῖα λειτούργησαν τότε, ἐνῶ οἱ μέθοδοι διδασκαλίας τους καί ἡ κατάρτιση σταθερῶν ἀκαδημαϊκῶν προγραμμάτων ἀποτέλεσαν τή βάση πολλῶν σύγχρονων ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων. Παράλληλα προώθησαν τήν τέχνη, χρησιμοποιώντας τοιχογραφίες καί θέατρα, γιά νά ἐξαπλώσουν ὅσο τό δυνατό περισσότερο τό μήνυμά τους.

Πέρα ὅμως ἀπό αὐτά οἱ ἰησουῖτες συνδέθηκαν μέ τήν καταδίωξη, τή σύλληψη καί τήν ἀνάκριση τῶν αἰρετικῶν. Κύριο ὄπλο τους ἦ «Ἱερά Ἐξέταση», ἡ ὁποία εἶχε ἐπινοηθεῖ ἀπό τό Δομινικανό τάγμα καί εἶχε συσταθεῖ τό 1480 μέ παπική βούλα. Ἔτσι χιλιάδες ἄνθρωποι ὀδηγήθηκαν μπροστά στά φοβερά ἀνακριτικά συμβούλια τῶν ἰησουιτῶν, βασανίστηκαν φρικτά καί βρῆκαν τραγικό θάνατο, μέ σκοπό δῆθεν τήν ἐξιλέωσή τους ἀπό τήν αἵρεση· στήν πραγματικότητα ὅμως γιά νά ἐκλείψουν οἱ φωνές πού ἀμφισβητοῦσαν τήν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ «ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ στή γῆ», πάπα! Σπανίως ἀθωνόταν κάποιος, ἀφοῦ κάτω ἀπό τήν πίεση τῶν φρικτῶν σωματικῶν καί ψυχολογικῶν βασανιστηρίων, οἱ «αἰρετικοί» ὁμολογοῦσαν ὅποιο θρησκευτικό ἔγκλημα τούς εἶχαν προσάψει, μόνο καί μόνο γιά νά λυτρωθοῦν μία ὥρα γρηγορότερα μέ τήν καταδίκη τους στήν πυρά.

Βέβαια μπορεῖ νά λέγεται ὅτι ἰησουῖτης πάπας πρώτη φορά ἐκλέγεται, ἀλλά ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι οἱ ἰησουῖτες ἐπηρεάσαν πολλούς ποντίφηκες. Ἐπί παραδείγματι ὁ πάπας Οὐρβανός Η' (1623-1644) ἔλαβε τήν πρώτη του μόρφωση ἀ-

πό αὐτούς. Ἐπί τῶν ἡμερῶν του ἐπεκτάθηκε ἡ Ἱερά Ἐξέταση, δικάστηκε ὁ Γαλιλαῖος γιά τίς ἐπιστημονικές του ἀπόψεις καί καταρτίστηκε «ὁ κατάλογος τῶν ἀπαγορευμένων βιβλίων». Ἐπίσης τότε ὁ ἰησουῖτης καρδινάλιος Βελλαρμίνος παρότρυνε τόν Γαλιλαῖο νά πάψει νά διδάσκει τήν ἡλιοκεντρική θεωρία του, διότι... «δέν συμβιβαζόταν μέ τή Βίβλο!».

Ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἱδρυσῆς τους ὁ Λογιόλα -ζώντας στήν ἐποχή τοῦ Μακιαβέλλι- οὐσιαστικά ἔκαμε πολιτική. Ἀνέκαθεν τά μέλη τῆς ὀργάνωσης ἀναμειγνύονταν στά εὐρωπαϊκά πολιτικά δρώμενα, ὄντας ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον πρόσωπα μέ σημαντική ἐπιρροή. Στή Βρετανία π.χ. ἰησουῖτες εἶχαν κατηγορηθεῖ ὅτι βρίσκονταν πίσω ἀπό τή συνωμοσία γιά τήν καταστροφή τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων τό 1603. Σημειώνεται ὅτι τό ἴδιο ἔτος ὁ βασιλιάς Ἰάκωβος τῆς Ἀγγλίας εἶχε κηρύξει παράνομη τήν «Εταιρεία».

Χρησιμοποίησαν ἐπίσης, ὅπου μποροῦσαν, τήν κρατική ἐξουσία, γιά νά προωθήσουν τήν Οὐνία. Παράδειγμα ἡ Πολωνία, ἡ Οὐκρανία, ἡ Μέση Ἀνατολή. Παντοῦ ἐφάρμοσαν τήν ὠμή βία γιά τήν ὑποταγή τῶν ὀρθοδόξων στόν πάπα. Ὅπως γράφει ὁ Κοραῆς, οἱ Ἰησουῖτες ἠδονίζονταν, ὅταν μέ κάθε τρόπο πετύχαιναν νά προσηλυτίσουν ἕναν ὀρθόδοξο: «Οἱ ἐχθροί τοῦ Ἰησοῦ Ἰησουῖται ἐνόμιζαν καί νομίζουν τήν ἐπιστροφήν ἐνός Γραικοῦ εἰς τήν ἐκκλησίαν των πολύ πλέον ἀξιόμισθον ἔργον παρά νά κατηχήσωσι δέκα Τούρκους ἢ δέκα εἰδωλολάτρας».

Γιά τή δραστηριότητά τους στήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή θά συνεχίσουμε στό ἐπόμενο ἄρθρο.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος

Πέμπτη Μυσταγωγική Κατήχηση στή Θεία Λειτουργία

Α'

Στήν πέμπτη καί τελευταία Μυσταγωγική του Κατήχηση ο ἅγιος Κύριλλος ἀναφέρεται στή Θεία Λειτουργία. Σημειώνει ὅτι ἡ παροῦσα Κατήχηση ἀποτελεῖ τό στεφάνι, τό ἀποκορύφωμα τῆς ὠφέλειας πού θά ἀποκομίσουν οἱ πιστοί ἀπό τίς Μυσταγωγικές Κατηχήσεις στό σύνολό τους.

Περιγράφει περιληπτικά καί ἐξηγεῖ τά τελούμενα στό δεύτερο μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας μέχρι καί τή Θεία Κοινωνία, τά ὁποῖα οἱ κατηχούμενοι δέν γνώριζαν διότι ἀπομακρύνονταν ὅταν ἄρχιζε ἡ ἁγία Ἀναφορά. Ὅρισμένα σημεία πού ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος, ὅπως τό πλύσιμο τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέα στήν ἔναρξη τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς, δέν ἀντιστοιχοῦν μέ τή σημερινή λειτουργική πράξη καθώς τό λειτουργικό τυπικό τῆς ἐποχῆς του διέφερε ἀπό τό σημερινό. Ἀργότερα, ἐπί ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, θά διαμορφωθεῖ τό κείμενο τῆς Θείας Λειτουργίας πού σήμερα χρησιμοποιοῦμε.

Ἐξηγεῖ, λοιπόν, ὁ ἅγιος Κύριλλος ὅτι ὁ διάκονος πρὶν τήν ἁγία Ἀναφορά προσφέρει νερό στό πρεσβυτέριο γιά νά πλύνει τά χέρια του, ὅχι διότι εἶναι σωματικά ἀκάθαρτοι· τό νύψιμο τῶν χειρῶν συμβολίζει τήν καθαρότητα ἀπό κάθε ἁμαρτία καί κάθε ἀνομία. Εἰδικά γιά τούς ἱερεῖς ὅμως, τονίζει ὁ Ἅγιος, ἡ νύψη τῶν χειρῶν εἶναι μία μυστηριακή πράξη πού σημαίνει ὅτι οἱ λειτουργοί τοῦ Θεοῦ ἔχουν καθαρῶς ἀπό τίς ἁμαρτίες τους διά τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Ἐξομολογήσεως ἢ ὅτι δέν ἀμάρτησαν καθόλου.

Στή συνέχεια οἱ πιστοί καλοῦνται ἀπό τόν διάκονο νά ἀσπαστοῦν ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Τό φίλημα αὐτό σημειώνει ὁ ἅγιος κατηχητής δέν ἔχει καμιά σχέση μέ

τούς άσπασμούς πού λαμβάνουν χώρα σέ άγορές καί τυπικές συναντήσεις. Ό άσπασμός αυτός είναι τό άγιο φίλημα πού αναφέρει ό απόστολος Παύλος, τό όποιο έξορίζει κάθε Ίχνος μνησικακίας από τίς ψυχές.

Μετά τή συνδιαλλαγή, «τήν φρικωδεστάτην» εκείνη ώρα ό ιερέας καλεϊ τούς πιστούς νά αφήσουν τίς βιοτικές μέριμνες καί νά στρέψουν τήν καρδιά τους στόν ούρανό, στόν φιλόανθρωπο Θεό. Άν καί, έπισημαίνει ό Άγιος, αυτό είναι δύσκολο νά συμβαίνει σέ καθημερινή βάση, λόγω τών βιοτικών μεριμνών πού κατακλύζουν τή ζωή τών πιστών, όφείλουν τή στιγμή εκείνη τής προσφοράς τής αναίμακτης θυσίας νά αγωνιστούν γιά νά τό επιτύχουν.

Καθώς προχωρεϊ ή άγία Άναφορά, καλοῦνται οί πιστοί νά ευχαριστήσουν τόν Κύριο, διότι ένώ δέν τό αξίζουν τούς αξιώνει ό Θεός μίας τέτοιας χάριτος, νά συμφιλιωθούν δηλαδή μέ τόν Θεό Πατέρα καί όχι μόνον αυτό, αλλά νά καταστοῦν παιδιά Του. Έκείνοι άπαντούν: «Άξιον καί δίκαιον», δηλαδή άξιο καί δίκαιο είναι νά ευχαριστοῦμε τόν Κύριο. Ό Θεός όμως από τή μεριά Του έκανε κάτι πολύ περισσότερο από τό δίκαιο, σχολιάζει ό Άγιος: ευεργετεί καί αξιώνει τό πλάσμα του νά απολαύσει άγαθά πού δέν ήταν άξιο νά λάβει.

Έπειτα μνημονεύεται, συνεχίζει ό άγιος, ό ούρανός καί ή γή, ό ήλιος καί ή σελήνη, λογική καί άλογη φύση, όρατά καί άόρατα. Μνημονεύουν οί πιστοί τίς άγγελικές δυνάμεις καί συμπάλλουν μέ τά Σεραφεϊμ συμμε-

τέχοντας στην υπερκόσμια ύμνολογία του όνόματος του Θεού από τίς στρατιές τών άγγελικών δυνάμεων. Άκολουθως, άφου άγιαστοῦν οί πιστοί μέ τούς ύμνους αυτούς, παρακαλοῦν τόν Θεό νά άποστείλει τό Πνεῦμα του τό άγιο στά δώρα πού ήδη έχουν τοποθετηθεϊ στό θυσιαστήριο ώστε νά τά μεταβάλει σέ Σώμα καί Αϊμα Χριστού. Καί αυτό διότι ό,τι άγγίζει τό Πνεῦμα τό άγιο μεταβάλλεται καί άγιαζεται.

Μετά τήν αναίμακτη αυτή θυσία γίνεται δέηση γιά όλους εκείνους πού έχουν ανάγκη θείας βοηθείας καί ακολουθεϊ ή μνημόνευση τών κεκοιμημένων. Κατά πρώτο λόγο γίνεται ή επίκληση τών πρεσβειών τών κεκοιμημένων πατριαρχών, προφητών, άποστόλων, μαρτύρων καί μετά μνημονεύονται οί άγιοι πατέρες καί οί επίσκοποι. Τέλος γίνεται μνεία τών κεκοιμημένων προσφιλών μας προσώπων, διότι πιστεύουμε ότι ή μνεία τών όνομάτων τους τή φρικτή ώρα τής θυσίας έχει ιδιαίτερη βαρύτητα.

Πολλοί, σχολιάζει ό άγιος κατηχητής, πιστεύουν ότι οί κεκοιμημένοι δέν ώφελοῦνται τό παραμικρό από τή δική μας μνεία κατά τή διάρκεια τής θείας Λειτουργίας. Αυτό όμως δέν είναι σωστό.

Στό σημείο αυτό παρεμβάλλεται ή έρμηνεία τής Κυριακής προσευχής τήν όποία θά παραθέσουμε, σύν Θεῷ, στό επόμενο άρθρο μας.

*Δέσποινα Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας*

Άντιγόνη

Τελείωσε νωρίς η Λειτουργία στον Αι-Νικόλα σήμερα... Τίς Κυριακές συνήθως τρέχει βιαστική η Άντιγόνη να γυρίσει στο γηροκομείο, να φροντίσει τίς γερόντισσες. Σήμερα όμως δεν βιάζεται, έχει καιρό. Βαδίζει αργά, μά είναι η καρδιά που τρέχει. Τρέχει και πάει μακριά, πέρα απ'τά σύνορα, φτάνει στο χωριό της, την Πέπελη. Τραβώντας τον άνηφορο, γυρνά άσυναίσθητα τό κεφάλι ν'άγναντέψει, κι άς ξέρει πώς τό χωριό δεν φαίνεται από κεϊ. Κι άγναντεύοντας τά βουνά της ματωμένης πατρίδας, τό βλέμμα σκαλώνει σέ κείνη τή βαθειά χαρκαία, πού σημαδεύει σάν πληγή βαθειά τήν τρίτη βουνοπλαγιά. Έκεϊ εϊν'άκόμη τά ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα, νά χωρίζουν τούς Έλληνες σέ λεύτερους και φυλακισμένους.

Από αὐτή τή φυλακή βγήκε η Άντιγόνη. Κι αν τίς έδωσαν διαβατήριο οι Άλβανοί νά φύγει μαζί μέ τά παιδιά της, δεν ήταν από καλοσύνη. Ήταν ανεπιθύμητη ή θιγμένη οικογένεια τοῦ κουλάκου, τοῦ «βρομοέλληνα», πού δεν κράταγε τό στόμα του κλειστό.

Ήταν ελληνικό τό χωριό της Άντι-

γόνης. Αλλά δεν έλειπαν οι σπιοῦνοι και τά στελέχη τοῦ κόμματος, τό άγρυπνο μάτι της έξουσίας, έτοιμο νά προλάβει πράξεις «τρομοκρατικές», σάν αὐτές τοῦ άντρα της, τοῦ «έχθροῦ τοῦ λαοῦ». Άχ, Σπύρο...

Τίς Κυριακές, όταν δεν είχε «έθελοντική εργασία», δεν τήν άφηνε νά κάνει τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ ὡς τίς 10.00. «Μήν πιάνεις σκούπα!», τής φώναζε. «Στήν Ελλάδα οι εκκλησιές λειτουργοῦν ακόμα, έδῶ μόνο μᾶς κρατοῦν άβάφτιστους κι άκοινωνητους».

Εϊναι αλήθεια πώς ό Σπύρος της δεν έσκυβε εύκολα κεφάλι. Αὐτό γιά τό καθεστώς τοῦ Χότζα ήταν έγκλημα. Κι ό Σπύρος μίλαγε. Ή μεγαλύτερη χαρά του ήταν εκείνο τό ραδιοφωνάκι. Όταν έβρισκε μπαταρίες, πού τόν έχανες πού τόν έβρισκες, στό υπόγειο κρυφά νά προσπαθεϊ νά «πιάσει» Ελλάδα, μήπως ακούσει ένα νέο καλό απ'τή μάνα πατρίδα. Αλλά τίποτε. «Μᾶς ξέχασαν», τοῦ 'βγαине τό παράπονο. Λόγος κανείς δεν ακουγόταν γιά τά πονεμένα αδέλφια. Όταν μία μέρα έπιασε εκείνο τόν σταθμό τοῦ παπᾶ απ'τήν Κόνιτσα, τοῦ Σεβαστιανοῦ, ή χαρά

του δέν κρυβότανε. «Γιά μᾶς μιλάει», ἔλεγε κι ἔλαμπε. «Γυναίκα, ἡ Ἑλλάδα δέν μᾶς ξέχασε!». Πῶς νά τό κρατήσῃ μέσα του; Τάχα ψιθυριστά, τό διαλαλοῦσε σ' ὅλους: «Εἴμαστε Ἕλληνες, πρέπει νά κρατήσουμε, ὥς νά ῥθῃ ἡ ὥρα».

Ὅταν πιά μάθαινε ὅτι πλησίαζε Πα-σχαλιά, πιανόταν νά ὀργανώσει ὅλο τό χωριό. «Τό Σάββατο μὴν κοιμηθεῖτε, χωριανοί! Σῆψτε τά φῶτα γιά τό φόβο, μά καρτερέστε. Θά' ρθῇ πάλι ὁ Σεβαστιανός νά λειτουργήσῃ στό Μαυρόπουλο, θά βάλῃ τά μεγάφωνα πρὸς τά δῶ, ν' ἀκούσουμε Ἀνάσταση, θά μᾶς μιλήσῃ πάλι: "Χριστός Ἀνέστη καί ἡ Βόρειος Ἥπειρος ἀνέστη. Μὴ σκιάζεστε, θά ῥθῃ ἡ ὥρα"».

Ἦρθε μία ὥρα, μά ἦτανε μαύρη. Μαύρη σάν τὴ νύχτα ἐκείνη πού τά τσιράκια τῆς σιγκουρίμι, τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, βροντήζανε τὴν πόρτα ἀξημέρωτα. Ὁρμήσανε στό σπίτι τά θεριά, τὸν βάλανε κάτω τὸν Σπύρο μέ βρισιές καί κατάρες καί τοῦ ρίχνανε στό στόμα τό ποντικοφάρμακο. Κι αὐτὴ τὴ δόλια τὴν ἄρπαξαν πισθάγκωνα καί τῆς κλείνανε τό στόμα. Καί τῆς κρατοῦσαν τό κεφάλι ἐκεῖ, νά βλέπει τὸν Σπύρο νά χτυπιέται, ἐνῶ διαλύονταν τά σωθικά του. Κι ὅταν σταμάτησε ἐκεῖνος νά σπαράζει, τῆς ἄρπαξε ὁ ἓνας τό μαλλί γιά νά τῆς πεῖ: «Γιά νά θυμᾶσαι τί παθαίνουν οἱ προδότες!». Καί τὴν πέταξε στό πάτωμα μέ δύναμη.

Σφάλισε τά μάτια ἡ Ἀντιγόνη. Καί πού τά ῥκλεισε, τί; Πέντε χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε καί μία νύχτα ἡσυχὴ δέν ἔχει περάσει. Κάθε πού νυχτώνει στοιχειώνουν τό μυαλό τῆς οἱ σκιές, οἱ φωνές, τό σπάραγμα τοῦ Σπύρου. Νιώθει τό μίσος στὴν καρδιά τῆς νά φουντώνει, ὅπως τότε, ἐκεῖνο τό ξημέρωμα πού ριγμένη στό πάτωμα ὀρκίστηκε νά ἐκδικηθεῖ τό

φονικό τοῦ ἄντρα τῆς. Καί παραφύλαγε. Μέρους, ῥβδομάδες ὀργάνωνε τὴν ἐκδίκηση, χωρὶς νά πεῖ λέξη σέ κανέναν. Τά σπίτια τῶν φονιάδων τὰ ῥερε, ὅπως καί τίς συνήθειές τους, καί τό κυνηγετικό τουφέκι, τό δανεικό ἀπ' τὸν μπάμπια τῆς -γιά νά σκοτώσῃ τά πουλιά πού τῆς χαλοῦν τὸν κῆπο τάχα- τό φύλαγε καλά κρυμμένο. Καί τὴν παραμονή... Ἦρχονταν ὥρες πού λέει πῶς καλύτερα νά μὴν τὸν εἶχε ἀκούσει. Ἴσως ἡ ψυχὴ τῆς νά εἶχε γαληνέψει. Μά ὁ Σεβαστιανός τῆς λέει πῶς μέ φονικά δέν γαληνεύουν οἱ ψυχές, ἄς εἶναι καί γιά ἐκδίκηση. Αὐτό τῆς εἶπε κι ὁ Σπύρος ἀπ' τὸν οὐρανὸ ὅταν, μία νύχτα πρὶν βάλῃ τό σχέδιο σ' ἐφαρμογή, ἦρθε στὸν ὕπνο τῆς, στίς λίγες στιγμές πού ἔκλεισε τά μάτια. Κι ἐπέμεινε νά μὴν τό κάνει.

Δέν τό ῥκανε τό φονικό ἡ Ἀντιγόνη. Μόνο στὸν τάφο πῆγε κι ἔστησε σταυρό, γιὰτί στό μνημα τοῦ ἀπροσκύνητου αὐτοῦ ταιριάζει. Μ' αὐτοῖ τὸν ἔσπασαν. Τὸν ἔδεσε καί τὸν ξανάστησε κι εἶπε «ὁ,τι θέλει ἄς γίνῃ». Τ' ἄλλο πρωὶ τὸν βρῆκε κομματιασμένο.

Μέ τὴν πρώτη εὐκαιρία πῆρε τῶν ὀματιῶν τῆς κι ἔφυγε στὴ μάνα Ἑλλάδα. Ὅπου κι ἂν εἶπε τὴν ἱστορία τῆς κλάψανε. Τὴν ἀγκάλιασαν οἱ Ἑλλαδίτες, μά ἡ ἀγκαλιά τους εἶχε ἀγκάθια. Τὸν πρῶτο καιρὸ δούλεψε σέ μία μεγαλοκυρά στά Γιάννενα. Τῆς βάπτισε καί τὴ μικρὴ τῆς, τὴν Ἑλπίδα πού ῥταν ἀβάφτιστη -ὁ Λεωνίδας ἦταν πιά μεγάλος κι ἔπρεπε νά κατηχηθεῖ. Μά στό τέλος, τό ξεφούρνισε τό παραμῦθι. Ἦθελε νά τῆς πάρῃ τὴν Ἑλπίδα τῆς, νά τὴν υἱοθετήσῃ λέει, νά τὴ μεγαλώσῃ ἐκείνη μ' ὅλα τά καλά. Νά τῆς ἄρπάξῃ τό βλαστάρι τῆς μέσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς! Τὰ μάζεψε κι ἔφυγε στὴν Ἀθήνα. Τῆς δώσανε δουλειὰ στά γραφεῖα

ένός πολιτικοῦ κόμματος, τή συμπάθησαν τήν πονεμένη βορειοηπειρώτισσα. Μά δέν τούς ἄρεξε ὅπως ἦτανε, θέλαν νά τήν ἀλλάξουν, χήρα γυναίκα. Ἦταν ἀκόμη νέα κι ὁμορφη, νά βγάλει τά μαῦρα, νά πετάξει τό κεφαλomάντηλο, νά κόψει τίς μακριές κοτσίδες, νά βάψει τό μαλλί πού ἄσπρισε πρίν τήν ὥρα του. «Ἐδῶ ὁ κόσμος εἶν' ἀλλιῶς», τῆς λέγαν κάθε μέρα. Ἀλλιῶτικος ἦταν, τό ἴβλεπε μέ παράπονο.

Μόνον ἐκεῖ, στήν ἀετοφωλιά τῆς Κόνιτσας βρῆκε παρηγοριά κάτω ἀπ' τό ράσο τοῦ Σεβαστιανοῦ, πού ἀπλώθηκε καί σκέπασε κι αὐτήν καί τά παιδιά της. Τῆς ἔδωσε δουλειά νά ζῇ μέ περηφάνια, σπουδάζει τά παιδιά της σέ ἐλληνικά σχολεῖα, τούς φέρθηκε μ' ἀγάπη πατρική, πού δέν πληγώνει.

Σά νά βγῆκε ἀπό λήθαργο ἡ Ἀντιγόνη. Πόση ὥρα ἦταν ἐκεῖ στόν δρόμο δακρυσμένη, ν' ἀναπολεῖ τή μαύρη της ζωή, οὔτε πού ἤξερε. Ὅμως ὄχι πιά! Τώρα πού πλησιάζει Πασχαλιά, θά ἔναι κι αὐτή μέ τά παιδιά της στό Μαυρόπουλο, νά ἀναστήσουν λεύτερα καί νά φωνάξουν στό μαῦρο τό χωριό της: «Κουράγιο, ἀδέλφια, μᾶς βλέπει ὁ Θεός! Θά ῥθει ἡ Ἀνάστασις!».

Μαρτινιανή

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

* Κύκλος Μελέτης Ἀγίας Γραφῆς, εἰς μνήμην Εὐγενίδου Νικολάου, 70€ * Ἀνώνυμος 240€ * Ἀνώνυμος 10€.

Γιά τό Περιοδικό

* Κασιμάτη Ναυσικᾶ 20€ * Μπούσκα Πετρούλα 10€ * Σταυροπούλου Δέσποινα 30€.

Γιά τήν Κατασκήνωση εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου καί Πausανίου Κουτλεμάνη

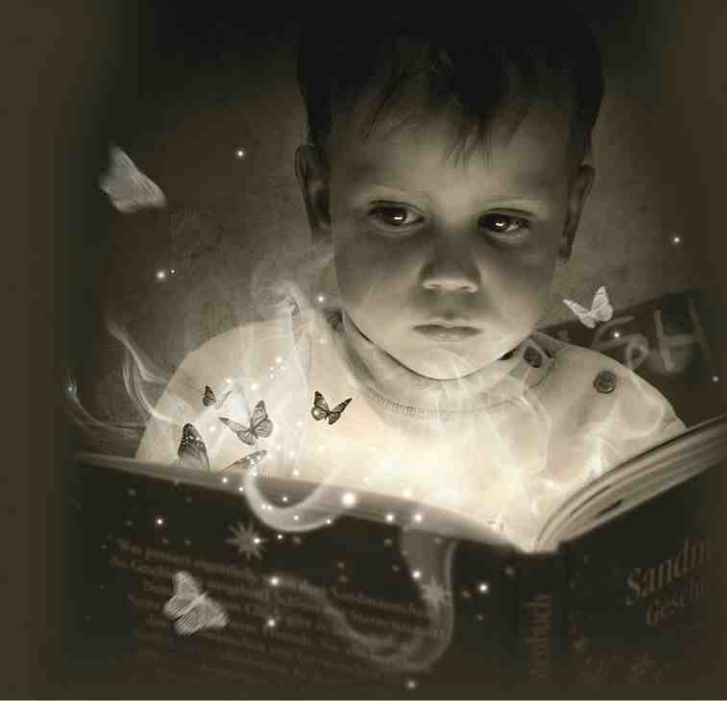
* Α.Π. 50€ * Α.Κ. 20€ * Ἀσλανίδης Παναγιώτης 10€ * Βελενίδης Δημήτριος 100€ * Βλάχος Γεώργιος 20€ * Γ.Π. 40€ * Γεωργιάδης Μιχαήλ 500€ * Δεμερτζίδου Κυριακή 50€ * Δόρτσιος Κωνσταντῖνος 100€ * Ἰωαννίδου Παρασκευή 1.000€ * Κ.Ε.Γ. 250€ * Κ.Φ. 50€ * Καζαντζίδης Ἰωάννης 300€ * Καρακάσης Δημήτριος 30€ * Καραμπασή Ἄννα 250€ * Καρυοφυλλίδης Ἀντώνιος 10€ * Κλημᾶ Κλειώ 200€ * Κοντολέων Νεκτάριος 420€ * Κουλούμογλου Ἰωάννης 20€ * Κουμπαραδες 4.884€ * Κωστίδου Μαρία 50€ * Λ.Σ. 100€ * Μ.Κ. 150€ * Μητσόπουλος Παναγιώτης 210€ * Μιχαηλίδης Μιχαήλ 20€ * Ν.Κ. 750€ * Ντόμπρου Ζωή 40€ * Ξούρας Λάζαρος 40€ * Π.Φ. 200€ * Παλαμᾶ Εἰρήνη 20€ * Παπαπέτρου Χαράλαμπος 200€ * Πασχάλης Μιχαήλ 40€ * Πιτιακούδης Φώτιος 120€ * Πολυζόπουλος Νικόλαος 150€ * Ροκάς Ἀλέξανδρος 50€ * Σ.Α. 150€ * Σ.Δ. 10€ * Σ.Ε. 100€ * Σ.Σ. 100€ * Σιδερίδης Ζαχαρίας 60€ * Στάθης Κωνσταντῖνος 400€ * Συμεωνίδου Βασιλική 50€ * Τ.Γ. 400€ * Τ.Ζ. 750€ * Τ.Κ. 70€ * Τ.Χ. 20€ * Τσοχαταρίδου Μαρία 100€ * Φ.Α. 60€ * Χατζηαντωνίου Δημήτριος 100€ * Χατζηπαύλου Ἀριστείδης 50€ * Ἀνώνυμος 30€ * Ἀνώνυμος 100€ * Ἀνώνυμος 100€ * Ἀνώνυμος 1.000€ * Ἀνώνυμος 150€ * Ἀνώνυμος 60€ * Ἀνώνυμος 65€.

Γιά τίς Φυλακές

* Ἀνώνυμος 50€ * Συμεωνίδου Εἰρήνη 50€ * Τσιφτσόγλου Δήμος 20€ * Φωτσεινοῦ Ἐλισάβετ 100€.

Γιά τήν Ἱεραποστολή

* Ζεῖμπέκη Κυριακή 200€.

Ἡ φαντασία τοῦ παιδιοῦ εἶναι πολύτιμος θησαυρός

«Ένα καλό βιβλίο είναι επικίνδυνο πράγμα... Μεταφέρει μέσα του τό ένδε-
χόμενο... τῆς πυρόλυσης: ν' ανοίξει τό
κέλυφος τῆς ρουτίνας πού μᾶς ἐμποδίζει
νά δοῦμε τόν κόσμο». Ὁ Anthony Eselon
ἔγραψε μ' αὐτό τό πνεῦμα ὄχι μόνο αὐτά
τά λόγια ἀλλά καί ὁλόκληρο τό βιβλίο
του πού κυκλοφόρησε τό 2011 μέ τόν τί-
τλο: «Δέκα τρόποι νά καταστρέψετε τή
φαντασία τοῦ παιδιοῦ σας».

Οἱ ἀλχημιστές τῆς Ἀναγέννησης ἀ-
ναζητοῦσαν τή μυστική συνταγή τοῦ
φιλοσοφικοῦ λίθου γιά νά μετατρέψουν
τόν μόλυβδο σέ χρυσό. Ἐπαναλάμβαν-
αν βελτιωμένη τήν προσπάθεια τοῦ
μυθικοῦ βασιλιᾶ Μίδα. Ὁ χρυσός πάλι
ἐπίκαιρος στίς ἡμέρες μας, λόγω οἰκο-
νομικῆς κρίσης. Ἡ φαντασία τοῦ παι-
διοῦ εἶναι χρυσός. Εὐκόλα ὅμως μπορεῖ
νά μεταβληθεῖ σέ ἄχρηστα πράγματα μέ
τό ραβδί σύγχρονων Μίδα, οἱ ὅποιοι τό
κρατοῦν στά χέρια τους. Ἄν, λοιπόν,
κάποιος -γονιός, ἐκπαιδευτικός, ἐνήλι-
κας γενικῶς- θέλει νά... καταστρέψει τή

φαντασία τοῦ παιδιοῦ, μπορεῖ, κατά
τόν Eselon, νά χρησιμοποιήσῃ συνει-
δητά ἢ ἄσυνείδητα τούς παρακάτω τρό-
πους:

Πρῶτος: Ἀρχίστε τήν ἀνατροφή τῶν
παιδιῶν ἀποκλειστικά σχεδόν σέ ἐσω-
τερικούς χώρους -μή διακινδυνέψετε ἐ-
πιτρέποντάς τα νά ἀποκτήσουν ἐμπει-
ρίες σέ ἐπιβλεπόμενους ἀπό σᾶς ἐξω-
τερικούς χώρους. Κλειδῶστε τα στίς τά-
ξεις καί στήν ὀργανωμένη ἐκπαίδευση
καί ἀποφύγετε νά τούς δώσετε εὐκαι-
ρίες νά τρέξουν ἔξω ἐλεύθερα!

Δεύτερος: Μήν ἐπιτρέψετε ποτέ στά
παιδιά νά ὀργανώσουν τούς δικούς
τους κόσμους ἐξερεύνησης, πού εἶναι
ἐνδιαφέροντες καί προκλητικοί. Ἀντι-
καταστήστε τό αὐθόρμητο παιδί μέ ἓνα
παιδί ἀπασχολημένο ὅλη τήν ἑβδομάδα
μέ δομημένες ἐλεγχόμενες δραστηριότη-
τες ἀπό ἄλλους καί πρόγραμμα πού δέν
προσφέρει εὐκαιρίες ἐξερεύνησης, ἐλεύ-
θερο χρόνο καί περισυλλογή.

Τρίτος: Μή διατρέχετε τόν κίνδυνο

ἐπιτρέποντας στά παιδιά νά ἐξερευνοῦν μηχανές ἢ νά συναντοῦν ἐκείνους οἱ ὅποιοι γνωρίζουν πῶς νά τίς χρησιμοποιοῦν. Ἡ ἀσφάλεια πάνω ἀπ' ὅλα. Ἀποκόπτε τούς τεχνίτες ἀπό τόν κόσμο τῶν παιδιῶν. Περιφρονῆστε τήν πρακτική καί τήν τεχνική γνώση, ξεχάστε τήν πρόκληση καί τή γοητεία τῶν χαρτῶν, τῶν διαγραμμάτων καί τά παρόμοια.

Τέταρτος: Ἀντικαταστήστε τά παρამύθια μέ κλισέ καί ἐντυπωσιακές φαντασιοπληξίες, ὥστε νά ἀποκρύβουν τό κακό καί τό βίαιο. Ψάξτε ἱστορίες πού «ὠραιοποιοῦν» καί ὁμογενοποιοῦν, ἀντικαθιστοῦν θεμελιώδεις ἀλήθειες μέ τετριμμένες ἰδέες καί ἰδεολογικές διακηρύξεις.

Πέμπτος: Δυσφημῆστε ἢ ἀπορρίψτε τό ἡρωικό ἢ τό πατριωτικό. Ἀφαιρέστε τούς πατέρες οἱ ὅποιοι εἶναι ἥρωες, τούς ἄνδρες οἱ ὅποιοι εἶναι πολεμιστές· παραβλέψτε τήν «εὐσέβεια» ἐνός τόπου, ἀγνοῆστε τήν ἀξιοπρέπεια τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων καί τούς τρόπους τους.

Ἑκτος: Κοντύνετε τό ἀνάστημα ὅλων τῶν ἡρώων. Μήν ἐπιτρέψετε συναισθηματικό θαυμασμό, ἀπορρίψτε τό θάρρος, ἀγωνισθεῖτε νά ἀποβάλλουν τά ἀγόρια σας κάθε ἵχνος λατρείας πρὸς τόν ἥρωα. Ἀντίθετα ἀναθρέψτε ἄνδρες «χωρίς στήθια» πού περνοῦν τίς ὥρες τους σέ βίαια βιντεοπαιχνίδια ἀλλά ποτέ δέν «βουίζουν» στήν αὐλή.

Ἑβδομος: Ἐλαττώστε ὅλες τίς συζητήσεις γιά ἀγάπη καί πολλαπλασιάστε τίς εἰκόνες γιά ναρκισσισμό καί σέξ. Ἀντικαταστήστε τή μουσική, τή λογοτεχνία, τήν ποίηση μέ τή ρυπαρολογία τοῦ σέξ. Ἀπαντῆστε στίς πρῶτες ἀγωνίες τοῦ γιοῦ σας ἢ τῆς κόρης σας γιά τό

ἄλλο φύλο μέ τόν βομβαρδισμό εἰκόνων ἀπό τήν ταραγμένη συζυγική σχέση.

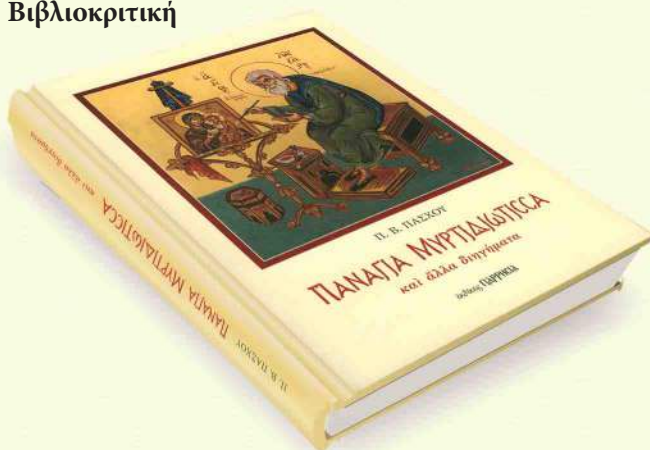
Ὁγδοος: Ἰσοπεδῶστε ὅλες τίς διακρίσεις ἀνάμεσα στούς ἄνδρες καί στίς γυναῖκες –τόσο πολύ ὅλες τίς διαφορές τῶν δύο φύλων ὥστε νά πείσετε τά ἀγόρια καί τά κορίτσια ὅτι εἶναι ἀκριβῶς τό ἴδιο.

Ἐνατος: Ἀποσπάστε τήν προσοχή τοῦ παιδιοῦ μέ τά ρηχά καί ἐξωπραγματικά. Ἀποθαρρύνετε τό παιδί νά ἀκούει καί νά ὀξύνει τίς αἰσθήσεις του προτοῦ νά δημιουργήσει. Γεμίστε τή ζωή τοῦ παιδιοῦ μέ τόν «θόρυβο» τῆς τηλεόρασης, τῶν βιντεοπαιχνιδιῶν καί ἄλλων μορφῶν κοινοτυπίας. Μή δίνετε μόνο ντεσιμπέλ θορύβου, ἀλλά τό πιό σημαντικό: ψυχική καί πνευματική παρέμβαση. Ἀπομακρύνετε τό παιδί ἀπό τίς οἰκογενειακές σχέσεις, τούς γείτονες, τούς φίλους καί στερῆστε τους τή φροντίδα μετά τό σχολεῖο, τό νηπιαγωγεῖο, τούς παιδικούς σταθμούς κτλ.

Δέκατος: Ἀρνηθεῖτε τήν ὑπερβατικότητα. Ἀρνηθεῖτε τήν ἰδέα τοῦ Θεοῦ. Ἀγνοῆστε τό μυστήριο τῆς πίστεως καί τῆς θρησκείας.

Ὁ Anthony Eselon ἔβαλε «τόν δάκτυλόν του εἰς τόν τύπον τῶν ἡλῶν» (Ἰω 20, 25). Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ φαντασία δέν εἶναι ἀπλῶς μία γνωστική κατάσταση πού μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ γιά κάτι κοινότυπο ἢ ἀκόμη ἔστω καί γιά κάτι πρακτικό. Στήν πραγματικότητα ἔχει ἠθικές διαστάσεις πού μπορεῖ νά εἰδωθοῦν ὑπό τό πρίσμα τῆς βιβλικῆς θεολογίας τοῦ προσώπου.

Γιά τήν ἀντιγραφή
Ἀλύπιος

«Παναγιά Μυρτιδιώτισσα καί ἄλλα διηγήματα»

τοῦ Π.Β. Πάσχου

Ὁ γνωστός καθηγητής Π. Β. Πάσχος, συνεργάτης καί τοῦ περιοδικοῦ «Απολύτρωσις», ἐξέδωσε τελευταῖα ἀκόμη ἓνα βιβλίο «Παναγιά Μυρτιδιώτισσα...». Κατεξοχήν ποιητής ὁ φίλος συγγραφέας, εἶναι καί δόκιμος διηγηματογράφος καί δοκιμιογράφος. Πέρα ἀπό τό καθαρά θεολογικό ἔργο του, δέν ἔχει ἀφήσει χῶρο τοῦ πνεύματος καί τοῦ λόγου, ὅπου νά μήν ἔχει δώσει ἓνα δημιουργικό παρῶν. Ἔργο τεράστιο καί σέ ὄγκο καί σέ ποιότητα.

Τό τελευταῖο αὐτό βιβλίο τοῦ Παντελῆ Πάσχου περιλαμβάνει 26 διηγήματα χωρισμένα σέ δύο μέρη: Α' Ὁ Κῆπος καί Β' Τά Βράχια.

Πρόκειται γιά μιά κατάθεση ψυχῆς μέ βασικό χρυσωρυχεῖο τήν Λευκοπηγή τῆς Κοζάνης, ἀλλά καί ὄχι μόνο. Εἶναι κείμενα ἀπλά, ὄχι ἀπλοϊκά, μέ γνήσιο μαντέμι. Κείμενα φιλοσοφημένα μέ ἀληθινές ἀναφορές στήν ἱστορία τοῦ τόπου. Συνοπτικά θά τά χαρακτηρίζα ὡς θραύσματα ζωῆς κυρίως ἀπό τήν παιδική καί τήν ἐφηβική ἡλικία μέ κάποια συμπληρώματα ἀπό τίς ἐμπειρίες καί ἄλλων προσώπων.

Ὁ γενέθλιος τόπος τό κέντρο τοῦ κόσμου: ὁ πατέρας, ἡ μάνα, τ' ἀδελφία, συγγενεῖς, γείτονες, φίλοι, συσπουδαστές. Ζοῦν καί δροῦν σέ καιρούς δύσκολους, ἀλλά κάτω ἀπό τή σκέπη τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν ἀγίων. Κρίσιμα περιστατικά, γεγονότα πού πονοῦν, βιωματικές σκηνές καί κατά κανόνα ἄνθρωποι μέ δυνατή κράση καί κρίση καί προπαντός μέ πίστη. Πρῶτος ὁ πατέρας, ὁ Βασίλης. Ἡ ἐλληνική γῆ, ἡ πολυπάθη πατρίδα, πού τήν παίζουν στά ζάρια μικρόψυχοι καί κοντόφθαλμοι φανατικοί ἰδεολόγοι. Ἀπό κοντά καί τό ἄρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἴτε στό Ἅγιον Ὅρος εἴτε στήν Πάρο εἴτε στά Κύθηρα. Τί εὐλογία αὕτη ἡ μνήμη πού σκαλίζει νοσταλγικά τό παρελθόν πασπαλισμένη μέ μιά ἄχνη φαντασίας!

Ὁ Παντελῆς Πάσχος μέ τό ἔργο του αὐτό ἀναδεικνύεται σ' ἓναν δυνατό πεζογράφο τοῦ καιροῦ μας πού ἔχει τό χάρισμα τοῦ παραμυθᾶ, ἀφοῦ πιά μᾶς ἔλλειψαν τά παραγώνια καί οἱ γιαγιάδες. Τά διηγήματά του τέρπουν ἀλλά καί διδάσκουν -δέν τήν φοβᾶμαι τή λέξη καί ὁ νοῶν νοεῖτω. Τόν εὐχαριστοῦμε ἐγκάρδια.

Γ. Α. Νικολαΐδης

Τοῦ Μάη τά τριαντάφυλλα καί τό «Χριστός ἀνέστη»!

Περπατοῦσε καί παραμιλοῦσε ὁ Ἄρης: «Μέσα σ' αὐτήν τήν ὁμορφιά, μέσα στή χαρά τῆς Πασχαλιάς τί πηγες καί ἔκανε;». Περπατοῦσε καί τρίκλιζε καί ὁ λυγμός τοῦ ἔπνιγε τό στήθος: «Γιατί, γιατί ν' ἀκούσω;».

Στάθηκε αὐθόρμητα μπροστά στά κάγκελα μέ τήν ἀναρριχώμενη ρόζ τριανταφυλλιά. Ἡ μυρωδιά τοῦ ἔκοψε τήν ἀνάσα. Ἀπό τοῦτα τά τριαντάφυλλα κάθε χρόνο, ὅταν ἦταν παιδί, ἔφτιαχναν μέ τή γιαγιά Σοφία ροδόσταμο. Καί κείνη κάθε χρόνο τοῦ ἔδινε τήν ἴδια εὐχή: «Ροδόσταμο νά στάζει ἡ ψυχὴ σου, γιέ μου, καί νά μοσχοβολᾷ ἡ ζωὴ σου!».

Μύρισε ὁ Ἄρης τά τριαντάφυλλα καί τούτῃ ἡ εὐωδιά λές καί μέρεψε τήν καρδιά του. Δέν εἶναι πολλές μέρες πού εἶπαν τό «Χριστός Ἀνέστη»! Ἄραγε...

Κάθισε σάν τότε πού ἦταν μικρό παιδί πάνω στό πεζουλάκι δίπλα στήν τριανταφυλλιά. Ἐβγαλε ἀπό τήν τσέπη του ἕνα-ἕνα τά ἀκριβὰ κοσμήματα. Τρεῖς λίρες χρυσές περασμένες σέ καδένα, ἕνα βραχιόλι, ἕνα δακτυλίδι μέ διαμαντόπετρα καί δυό χρυσοὶ σταυροὶ μέ χοντρές καδένες.

- Δέν βρίσκω τό μαντίλι πού εἶχα τυλιγμένα τά χρυσαφικά, εἶπε ἀναστατωμένη ἡ γιαγιά Σοφία τό πρωί. Κλέφτης νά τά πῆρε ἀποκλείεται· 80 χρονῶν ἔγινα καί κλέφτης δέν ἄκουσα νά ἔγινε κανένας μέσα στό χωριό. Δέν μπορεῖ, κάπου τά ἔβαλα καί τό ξέχασα. Ἔλα, γιέ μου, νά ψάξουμε μαζί, ἐσύ βλέπεις καί καλύτερα.

Ἐψάξαν παντοῦ μά ἐκεῖνα εἶχαν γίνει ἄφαντα. Ἐκλαψε ἡ γιαγιά Σοφία, μά ὕστερα, σάν νά τό πῆρε ἀπόφαση, σκούπισε τά μάτια τῆς καί αὐτοπαρηγορήθηκε.

- Καί κεῖ πού ἦταν τάχα, σέ τί χρησίμευαν; Ἄν τά πῆρε κανένας πού τά εἶχε ἀνάγκη, χαλάλι του!

Ξανάβαλε τά κοσμήματα στήν τσέπη του ὁ Ἄρης. Στίς 3:00 θά μαζεῦονταν γιὰ νά δοῦνε τί βρῆκε ὁ καθένας καί θά ἔβλεπαν ἂν ἔφταναν.

- Ἄρη, ποῦ εἶσαι; Σέ ψάχνω ἐδῶ καί μιὰ ὥρα.

Ὁ Ἀλέκος φανερά ἀναστατωμένος ἦρθε καί κάθισε δίπλα του.

- Ἡ γιαγιά σου εἶπε στή δική μου ὅτι ἔχασε τά χρυσαφικά τῆς κι ἡ δική μου ἔψαξε γιὰ τά δικά τῆς καί φυσικά δέν τά βρῆκε. Δέν ξέρω τί ἔκανε ἡ γιαγιά τοῦ Λάμπρου, μά σίγουρα θά τό μάθει ἀπό τίς γιαγιάδες μας καί θά ψάξει καί κείνη. Βέβαια κανεῖς δέν θά ὑποπτευθεῖ ἐμᾶς· ὅμως, ὅπως καί νά 'χει τό πράγμα, φοβᾶμαι.

- Ἐγώ, Ἀλέκο, δέν φοβᾶμαι, λυπᾶμαι! Τί πῆγαμε καί κάναμε ρέ Ἀλέκο; Γιὰ ἕνα παλιόυπολογιστὴ κλέψαμε τίς ἴδιες τίς γιαγιάδες μας;

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἄρη ἔσπασε ἀπὸ ἕνα ἀθέλητο λυγμὸ καί ἔκανε τὸν Ἀλέκο νά τά χάσει.

- Ἐπειδὴ μᾶς ἔρχονται ὅλοι οἱ σπουδαγμένοι τοῦ χωριοῦ μ' ἕνα λάπτοπ καί μᾶς κάνουν τὸν σπουδαῖο, ἔπρεπε ἐμεῖς νά γίνουμε κλέφτες;

- Ἔ, μὴν τό θέτεις κι ἔτσι τό πράγμα βρέ Ἄρη, τόλμησε νά πεῖ ὁ Ἀλέκος. Δέν εἴμαστε καί κλέφτες! Δέν πῆγαμε νά τά πάρουμε ἀπὸ ξένα σπίτια, ἀπὸ τίς γιαγιάδες μας τά πῆραμε πού στό κάτω-κάτω δέν τά χρειαζόντουσαν.

- Ἄντε, λοιπόν, ἀφοῦ δέν εἶναι κλοπὴ, πᾶμε νά τοὺς τό ποῦμε: Γιαγιάκα μου ἐγὼ τά πῆρα, γιὰ νά ἀγοράσω λάπτοπ.

Κατέβασε τό κεφάλι ὁ Ἀλέκος.

- Ἔχεις δίκιο, πού νά μὴν εἶχες!

- Τώρα τί κάνουμε, μοῦ λές;

- Χριστὸς ἀνέστη, παλληκάρια μου!

Ἡ φωνή τοῦ δασκάλου τους τοὺς ἔκανε νά πεταχτοῦν ὄρθιοι ἀπὸ κεῖ πού κάθονταν.

- Ἀληθῶς ἀνέστη! ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνή καὶ ἐνίωσαν νά κοκκινίζουν ὥς τ' αὐτιά, σάν... σάν νά τοὺς ἔπιασε στά πράσα, τὴν ὥρα πού ἔκλεβαν.

- Ἔχετε δίκιο νά κάθεστε δίπλα στὴν τριανταφυλλιά καὶ νά τὰ λέτε. Τὰ νιάτα καὶ ἡ ἀνοιξη δένουν ὑπέροχα. Μὰ πού εἶναι ὁ τρίτος τῆς παρέας; Τρεῖς δὲν ἦσαν ἀπὸ παιδιά μαζί; Ἐγὼ σᾶς φώναζα πάντα οἱ τρεῖς Ἱεράρχες γιατί ἦσαν συνῆχεια μαζί μὰ καὶ γιατί... Ἄς σᾶς τό πῶ τώρα πού μεγαλώσατε: σᾶς καμάρωνα καὶ χαίρομαι πού ἐξακολουθεῖτε νά εἶστε φίλοι καὶ καλά παιδιά, ὅπως σᾶς ἤξερα. Χαιρέτησε καὶ πάλι στοργικά ὁ δάσκαλος καὶ ἔφυγε ἀφήνοντάς τους κατακόκκινους ἀπὸ ντροπή.

Σέ λίγο ἔφτασε κι ὁ Λάμπρος μὲ σκυμμένο τό κεφάλι. Ξαφνιασθηκαν οἱ δύο πού τόν εἶδαν τόσο στεναχωρημένο.

- Σέ κατάλαβαν; ρώτησαν μὲ ἓνα στόμα.

- Ὅχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀπλῶς δὲν μπόρεσα νά τό κάνω.

- Δηλαδή δέν τὰ πῆρες; ρώτησε γεμάτος ἀγωνία ὁ Ἄρης.

- Συγχαρώστε με, βρέ παιδιά, μὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον, ἀπολογήθηκε ὁ Λάμπρος. Ἡ γιαγιά μόλις μὲ βλέπει νά μπαίνω στό σπίτι της, μοῦ λέει «καλῶς τόν ἄγγελό μου» καὶ μὲ βάζει νά τῆς ψάλω τό «Χριστός ἀνέστη»! Προσπάθησα μὰ δὲν μπόρεσα! Δέ γίνεται μόλις τελειώσεις τό «Χριστός ἀνέστη» νά πᾶς νά κλέψεις ἐκεῖνον πού σέ φωνάζει «ἄγγελέ μου!».

Κόντεψε νά πνιγεῖ μέσα στίς δύο μεγάλες ἀγκαλιές πού τόν ἔσφιζαν. Ὁ Λάμπρος ἐλευθερώθηκε καὶ τοὺς κοίταξε μὲ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ψυχικὴ τους κατάσταση.

- Εἶστε καλά; Τί πάθατε; Κατάφερε

νά τοὺς ρωτήσει.

Τὸν ἔβαλαν νά καθίσει δίπλα τους καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη τριανταφυλλιά κουβέντιασαν οἱ τρεῖς παιδικοὶ φίλοι τό πῶς μπορούσαν νά ἐπανορθώσουν, πῶς μπορούσαν νά κάνουν τὴν καρδιά τους νά ξαναμοσχοβολήσει. Πῶς ἔλαμψαν τὰ μάτια τους, πῶς ἔψαλε ἡ καρδιά τους!

- Λάμπρο, τρέχα φέρε δυὸ καλάθια ἀπὸ τό σπίτι σου πού εἶναι κοντά, παρακάλεσε ὁ Ἄρης. Σέ λίγο τὰ δυὸ καλάθια γέμισαν τριαντάφυλλα κι ἀνάμεσά τους τὰ κλεμμένα κοσμήματα.

- Ἡ γιαγιά μου θά φτιάξει τό πιὸ εὐωδιαστὸ ροδόσταμο, εἶπε λυτρωμένος ὁ Ἄρης.

- Τῆς δικῆς μου θά γίνει καλύτερο, τὸν πείραξε ὁ Ἀλέκος καὶ κίνησαν κι οἱ τρεῖς γιὰ τίς γιαγιάδες τους.

- Καλῶς τόν ἄγγελό μου, εἶπε ἡ γιαγιά τοῦ Λάμπρου καὶ κείνος δίχως νά τοῦ τό ζητήσει ἄρχισε νά ψάλλει τό «Χριστός ἀνέστη».

- Καλῶς τὰ καλά μας τὰ παιδιά, εἶπαν οἱ δύο γιαγιάδες τοῦ Ἄρη καὶ τοῦ Ἀλέκου πού κάθονταν στὴν αὐλή ἢ μιὰ ἀπέναντι στὴν ἄλλη. Καὶ σάν εἶδαν τὰ τριαντάφυλλα ἀναγάλλιασε ἡ ψυχὴ τους.

- Ποῦ τό σκεφτήκατε, καλά μου παιδιά; εἶπε μὲ χαρὰ ἡ γιαγιά τοῦ Ἄρη. Ἔχω νά κάνω ροδόσταμο κάτι χρόνια.

Πῆραν τὰ καλάθια τὰ γεμάτα στά χέρια τους καὶ μοσχοβόλησε ὁ τόπος.

- Ροδόσταμο νά στάζει ἡ ψυχὴ σας, παιδιά μου, καὶ νά μοσχοβολᾷ ἡ ζωὴ σας!

- Νά σᾶς ψάλουμε καὶ τό «Χριστός ἀνέστη»; ρώτησε ὁ Ἀλέκος καὶ δίχως νά περιμένει ἀπάντηση ἄρχισαν νά τό ψάλλουν. Κι ἦταν τόση ἡ μοσχοβολία πού ξεχύθηκε σάν ἔσμιζαν τὰ τριαντάφυλλα μὲ τό «Χριστός ἀνέστη», πού σκίρτησε ἡ τριανταφυλλιά καὶ πέταξε ἀμέτρητα μπουμπούκια.

E.B.

Μνησθεί Κύριος ὁ Θεός...

Μέ ἀρχιερατικό συλλεί-
τουργο, χοροστατοῦντος τοῦ
σεβασμιωτάτου μητροπολίτου
Φλωρίνης κ.κ. Θεοκλήτου καί
συλλειτουργούντων τῶν σεβα-
σμιωτάτων Πέλλης κ.κ. Ἰωήλ
καί Νεαπόλεως κ.κ. Βαρνάβα,
τελέσθηκε τό ἐτήσιο μνημόσυνο
τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου τῆς
Ἀδελφότητός μας Στεργίου Σάκκου τήν
Κυριακή 14 Ἀπριλίου. Ὁ εὐρύχωρος
ναός τῆς θείας Ἀναλήψεως καί οἱ παρα-
κείμενοι χώροι στά σκηνώματα τῆς «Χρι-
στιανικῆς Ἐλπίδος» ἀποδείχθηκαν ἀνε-
παρκεῖς γιά νά χωρέσουν τίς χιλιάδες
πιστῶν πού συμμετεῖχαν μαζί μέ πολ-
λούς κληρικούς, τό Διοικητικό Συμβούλιο
τῆς Ἀδελφότητος, ἐκπροσώπους τῶν χρι-
στιανικῶν Ἀδελφοτήτων καί διαφόρων
φορέων, πανεπιστημιακῶν δασκάλων,
πολιτικῶν καί τοπικῶν ἀρχῶν.

Μετά τό τρισάγιο στόν τάφο τοῦ ἐκ-
λιπόντος καί τή δεξίωση, οἱ νέοι τοῦ συν-
δέσμου «Δύχνος» μέ τό τιμητικό ἀφιέ-
ρωμα «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑ-
μῶν», πού παρουσίασαν, ζωντάνεψαν
κάποιες πτυχές τῆς πολύπλευρης καί ἄρ-
τιας προσωπικότητας τοῦ δούλου τοῦ

Θεοῦ Στεργίου. Ἀτί-
μητη ἡ προσφορά του
θά κρατᾷ τή μορφή
του ζωντανή στίς εὐ-
εργετημένες ψυχές,
ἐμπνευση γιά τή συν-
έχιση τοῦ ἔργου πού
ἐκεῖνος ἄρχισε. Τήν
ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ

σεβασμιώτα-
τος κ.κ. Βαρνάβας τονίζοντας
τήν ἀνάγκη τῆς ἱεραποστολῆς σήμερα καί
ἐπαναλαμβάνοντας μαζί μέ τούς παρι-
σταμένους «Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ».

Ἐπίσκεψη στόν φυλακισμένο Κύριο

Ἐντυπωσιακή ἦταν ἡ ἀνταπόκριση
τῶν κύκλων μελέτης ἀγίας Γραφῆς στό
ἀγωνιώδες κάλεσμα τῆς ἀνάγκης τῶν
ἀδελφῶν μας, στό Σωφρονιστικό Κα-
τάστημα Κασσάνδρας. Μέ φροντίδα κι
ἀγάπη ἐτοιμάσθηκαν καί στάλθηκαν
2,5 τόνοι τρόφιμα, γλυκά, ἀλλά κι ἓνα
προσωπικό δέμα γιά τόν κάθε τρῶφι-
μο, πού δόθηκε κατά τήν καθιερωμένη
ἐπίσκεψη τῆς Ἀδελφότητός μας στίς φυ-
λακές, τήν Κυριακή 7 Ἀπριλίου. Ἐκεῖ

συναντήσαμε τόν ἴδιο τόν Κύριο, στά ἀρχικά ἀπορημένα, γεμάτα περιέργεια πρόσωπα τῶν «ἐλαχίστων ἀδελφῶν» καί στή συνέχεια στά γεμάτα συγκίνηση, ἐκπληξη κι εὐγνωμοσύνη μάτια τους.

Οἱ ἐπισκέπτες καί μερικοί τρόφιμοι ἐκκλησιασθήκαμε -πρώτη φορά- στό ναό τῶν φυλακῶν καί κοινωνήσαμε ἀπό τά χέρια τοῦ ἀγαπητοῦ καί σεβαστοῦ μας π. Μιχαήλ. Καθηλωτικά ἦταν ὅσα εἶπαν ὁ κ. Γεώργιος Μυτιληναῖος στό θεῖο κήρυγμα καί ὁ κ. Εὐάγγελος Δάκας στήν εἰδική ὁμιλία. Ἔσταξαν βάλσαμο στίς καρδιές τόσο τῶν κρατουμένων ὅσο καί στίς δικές μας, διότι -ὅπως τονίσθηκε- μπορεῖ μόνο ὀρισμένοι νά κρίθηκαν ἔνοχοι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καί τῆς κοινωνίας, ὅμως ὅλοι εἴμαστε ἔνοχοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τό πλούσιο, διδακτικό καί εὐχάριστο πρόγραμμα πού παρουσίασε ὁ σύνδεσμος νέων «Δύχνος» ψυχά- γώγησε καί χαροποίησε ὅλους.

Τούτη ἡ ἐκδήλωση ἦταν ἡ πιό ἡχηρή δήλωση ὅτι ὁ κόσμος, ἡ κοινωνία, ἡ πολιτική, ἡ οἰκονομία, μπορεῖ νά περνοῦν κρίση, μά ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὄχι! Ἄς προσευχόμαστε γιά τούς ψυχῇ τε καί σώματι φυλακισμένους ἀδελφούς ὅλου τοῦ κόσμου. Νά χαρίζει ὁ Κύριος σέ ὅλους μας μετάνοια γιά ἐπιστροφή στό δρόμο του. Ἀμήν!

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμυνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΗ' - Ἀρ. φύλλου 809
Μάιος 2013

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἑλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἑσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGAA

Πρότυπος
Βρεφονηπιακός Σταθμός
Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Γ. Μπαλόγλου 25
Ξηροκρήνη, Θεσσαλονίκη
ΤΗΛ. : 2310 554698 2310 521001

οι έγγραφές άρχισαν!!!

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

ΔΗΜΟΤΙΚΟ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ
τώρα καί ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 47

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

